

Catalunya Cristiana

Setmanari d'informació
i de cultura religiosa
ANY XLIII | NÚM. 2203
2,90€ | 12 DESEMBRE 2021

Agustí Codinach

«La clau de l'evangelització és la persona»

Mons. Toni Vadell, bisbe auxiliar de Barcelona

EDITORIAL I EN PRIMER PLA (P 3 i 8-13)

P 25-27

Obradors monacals

Catalunya Cristiana

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (52 NÚMEROS)

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

A/e:

☐ Edició paper 145€

☐ Edició digital 90€

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

FORMA DE PAGAMENT

☐ Únic pagament per any

☐ Dos pagaments semestral

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Domiciliació bancària (ompli ordre adjunta)

NOM COL-LABORADOR

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

IBAN

ENTITAT

OFICINA

DC

COMPTE

DATA (DD/MM/AA)

Lliureu aquesta butlleta a:

Catalunya Cristiana

(Departament de Subscripcions)

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo Catalunya Cristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Catalunya Cristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

Signatura del titular

MN. MIQUEL RAMÓN
Director

La catequesi com a estat permanent del cristià

En aquest número entrevistem el Sr. bisbe Antoni Vadell, auxiliar de Barcelona. És president del Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i Balears (SIC) i ens parla sobre la importància de la catequesi en la vida cristiana.

La paraula *catequesi* deriva del grec i vol dir *ressò, eco*. Després que la Paraula de Déu ha estat proclamada en l'assemblea litúrgica, la catequesi recull i explicita l'impacte que aquesta Paraula ha tingut en el cor del creient. Com diu sant Pau, la fe es rep a través de l'oïda, de l'escolta de la Paraula. Una vegada ha entrat per l'oïda, es guarda al cor, on és rumiada, on genera preguntes, interrogants, perplexitats, i cal que sigui il·luminada per l'experiència creient del catequista.

El catequista va desplegant tota la riquesa de la Paraula de Déu al neòfit, explicant tot el que ha suscitat en el seu cor. Em sembla de vital importància començar per les preguntes que han estat despertades, per tal que pugui veure que la fe dona resposta als interrogants que es planteja. Podem caure en la temptació de voler explicar de cop massa coses, o allò que nosaltres creiem que és necessari, desatenent el ritme que l'Esperit imprimeix en el cor del neòfit. La catequesi no és una

instrucció, sinó una resposta desenvolupada i fonamentada al que la Paraula ha provocat en el cor del creient.

És força comú que identifiquem la catequesi només amb la formació prèvia que el creient ha de rebre abans de la Primera Comunió i la Confirmació. Hi ha també dos moments catequètics per als pares abans del bateig del seu fill i per als nuvis abans del seu casament. Ara bé, això és del tot insuficient. La relació constant i estreta amb la fe i la seva explicació catequètica no es pot limitar només a aquests moments.

Avui dia cal que la catequesi formi part integral de tot el nostre itinerari cristià. No podem pretendre que el nostre coneixement de la fe ja ha estat completat. La vida cristiana no acaba mai, cal seguir un camí d'aprofundiment constant. Tenim molt clar que un bon metge o un bon jurista s'han d'actualitzar dia rere dia per tal d'exercir adequadament la seva professió. No és diferent en el cas de la nostra fe; necessitem créixer i madurar la nostra experiència de fe per tal que aquesta sigui llum per a la nostra vida. Sant Agustí diu que el cristià, o camina cap endavant o cap enrere, però no es pot quedar quiet, com si ja hagués assolit tot el necessari per viure la seva fe d'una vegada per sempre.

Contingut

03
Editorial

05
La setmana

06
Opinió

08
En primer pla

15
Vida eclesial

24
Opinió

25
Reportatge

28
Carta dominical

30
Bíblia

32
Litúrgia

34
Espai lectors

36
Societat

46
Agenda

47
Des del carrer

Nou Espai Museístic Setmana Santa al Museu Bíblic Tarraconense

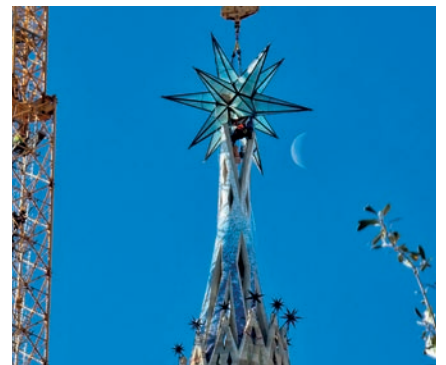

PÀGINA 18-19

36-37
Marion Muller-Colard, guardonada «ex aequo» amb el premi Abat Marcet de llibre religiós en llengua catalana

Seqüència fotogràfica de l'estel de la Sagrada Família

PÀGINA 20

L'esport, ferment d'integració

PÀGINA 38

47 M. Dolores Sitjes, provincial de les Carmelites de la Caritat Vedruna d'Europa

La setmana en tuits

CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA
@OMELLACARDENAL

Arquebisbe de Barcelona i president de la CEE

Víctimes d'un incendi, víctimes de la pobresa, víctimes de l'exclusió social. Quatre persones mortes avui a Barcelona, entre elles dos infants. Prego pel seu etern descans en Déu i pels seus familiars i amics

SÒNIA PAU CORTADA
@SONIAPAU

Periodista

De veritat, tothom que maneu d'alguna manera, prou piulades lamentant la mort de quatre persones i feu alguna cosa de profit. S'han mort perquè no tenien lloc on viure en condicions

ENRIC VIDAL
@ENRICVIDALRODA

Professor de la Facultat d'Educació de la Universitat Internacional de Catalunya

Un dia vull un 30 Minuts sobre l'assetjament continuat i velat que pa-

teixen els profes de religió catòlica a l'escola pública per part dels seus «companyes»

JOSÉ MARÍA RODRÍGUEZ OLAIZOLA
@JMOLAIZOLA

Jesuïta i sociòleg

La comissió europea demana als seus treballadors que no felicitin Nadal, sinó les festes, per allò de ser inclusius. Ja posats, això de «bones festes» no serà discriminació també amb els que estan fastiguejats? Per què no diem «que et quedis com estàs»?

NATHALIE BECQUART
@SRNATB

Sotssecretària del Sinode de Bisbes Enhorabona a la Mare Yvonne Reungoat, salesiana que acaba de rebre la Legió d'Honor de mans de l'ambaixador francès al Vaticà. El rostre bonic de dona en responsabilitat compromesa amb el servei dels joves i de l'Església, figura inspiradora de la vida religiosa

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

Mestra centenària

La Generalitat va fer públiques, el 30 de novembre, les persones i entitats guardonades amb la Creu de Sant Jordi d'aquest any. Al costat de noms ben coneguts com els de la futbolista Àlexia Putellas, el mític jugador de bàsquet Pau Gasol, la periodista Mònica Terribas o l'artista de l'humor Francisco Ibáñez (creador de Mortadel·lo i Filemó), hi ha també el d'Isabel Etxeberria, una empordanesa d'origen basc que té 106 anys. És referent en la docència a l'escola, on va començar ja el 1935 encara durant la República.

Isabel Etxeberria va explicar l'1 de desembre, en una entrevista a l'informatiu *Estel Migdia* amb Joan Trias, que va decidir ser mestra perquè «era la professió més accessible». Resident a Llançà (Alt Empordà), on va treballar 37 anys de professora, és una enamorada del mar. Etxeberria es va presentar com «una persona retirada i allunyada d'aquests ambients», referint-se als reconeixements públics, i va admetre que va rebre la notícia de la concessió de la Creu de Sant Jordi «com una bomba» a la qual no està acostumada.

Zoom

EDUARD BRUFAU

Francesc Melcion

La pobresa mata. Aquesta és la trista realitat que ha tornat a evidenciar l'incendi que el 30 de novembre passat va provocar a Barcelona quatre morts, entre ells dos nens, i quatre ferits. Les víctimes vivien precàriament en uns locals d'una antiga entitat financera de la plaça Tetuan. L'any passat per aquestes mateixes dates quatre persones també van morir en un incendi de característiques similars a Badalona.

L'efemèride de la setmana

15 de desembre del 2005: el Parlament Espanyol aprova la primera llei antitabac.

PUNT DE VISTA

Fred als ossos i l'ànima

El carrer és molt dur, la manta que cobreix les persones que es troben en situació de carrer no és suficient per fer entrar en calor, perquè aquest fred cala fins als ossos i s'acaba colant dins l'ànima.

Els cartrons no són les parets de casa teva, ni tampoc el teu matalàs, que ja té un temps i vols canviar-lo per un de més còmode. No aturen el fred del terra, no són una habitació. Dormir no és fàcil amb els sorolls del carrer, en un estat d'alerta i tensió permanent, per no sentir-te segur ni protegit. Et poden robar, et poden apallissar i converteix les nits en eternes i molt cansades.

Perdre la casa és més que un sostre i quatre parets. És perdre la calidesa d'un lloc on descansar, alimentar-te i sobretot gaudir de

la intimitat. Perdut això, perds el vincle amb les amistats, coneguts, família, veïns, barri i tota la xarxa de suport es trenca com una teranyina en el marc d'una porta oberta. Es perd tot, i això és una buidor absoluta.

Aquesta situació es veu agreujada a Lleida. El clima de Lleida és lleugerament diferent del de la costa, molt fred, parcialment ennuvolat i sec. Una sensació tèrmica que ja ens penetra quan passem unes hores al carrer, imagineu passar-hi tot el dia.

Hi ha recursos com l'alberg de Jericó, que acull persones en situació de sense llar, o el projecte Pla Iglú de l'Ajuntament de Lleida, que durant els mesos d'hivern dona una oportunitat a les persones que estan al carrer les nits més fredes,

ÒSCAR COSTA

Sotsdirector d'Arrels Sant Ignasi

quan la temperatura és inferior a 3 graus... 3 graus! Us imagineu passar tota la nit al carrer a 4 graus?

Malauradament, a Arrels Sant Ignasi s'apropen cada vegada més joves que es troben en situació de sense llar. Massa joves per viure sense un acompanyament, sense possibilitats de formació, de treball, d'habitatge. El nostre Centre Obert esdevé casa seva, perquè a banda de tenir-hi la dutxa, la bugaderia, l'esmorzar, la perruqueria, ajuts a tràmits administratius... hi troben persones que els escolten, que els donen consell. Un espai d'afecte en una vida massa freda.

Us imagineu passar tota la nit al carrer a 4 graus?

ÀNGEL RODRÍGUEZ VILAGRAN

Director del programa «Església Viva»

LA SAL DE LA TERRA

Fe cristiana a la ràdio

L'1 de desembre s'ha celebrat una fita important per a la ràdio de les comarques gironines. El programa que edita el bisbat de Girona compleix 70 anys. Ens hem de remuntar a l'any 1951 quan naixia per Ràdio Girona *Resurrexit*, un espai creat pels joves de l'Acció Catòlica. Des d'aleshores i fins ara ha canviat de nom tres cops: *Mañana Domingo* (1967-1976), *Diumenge és festa* (1976-1989) i *Església Viva* (des del 1989).

S'ha convertit en el programa de ràdio més llarg de les comarques gironines i possiblement de Catalunya. Que avui un programa de ràdio de temàtica religiosa es mantingui viu en antena tants anys i sense interrupció no és fàcil i més quan no depens només de tu, sinó també de les emissores que el radien. Actualment en són una vintena de la diòcesi de Girona i fins i tot quatre de

fora. Són emissores municipals i una de comercial com la COPE de Girona. És interessant comprovar que les ràdios municipals que l'emeten ho fan independentment del color polític que regeix l'Ajuntament.

L'espai no ha variat al llarg dels anys. Quan una cosa funciona val més no tocar-la gaire. En tot cas, millor passar el plomall quan convé. Setmanalment es pot escoltar la carta del bisbe Francesc, un comentari d'actualitat a cura de diferents persones, una entrevista sobre temes d'Església, un repàs a l'agenda d'activitats, notícies i el comentari de l'evangeli del diumenge.

El programa que edita el bisbat de Girona compleix 70 anys

Per damunt de tot, s'intenta que sigui evangelitzador, d'aquí el lema que es pot escoltar a l'inici a la careta d'entrada: «Un programa per aprofundir la fe cristiana.» Per tant, la nostra missió és que pugui ser seguit també per aquelles persones que potser no trepitgen l'església però que no els fa gratera escoltar temes cristians. És per això que s'intenta que el llenguatge no sigui eclesial i que es puguin oferir seccions que despertin l'interès general de l'audiència.

L'any 1993 va rebre el Premio Bravo, en l'apartat de ràdio, que atorga la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social de la Conferència Episcopal Espanyola. La comissió donà aquesta distinció com «un clar intent d'actualitzar i presentar de manera atractiva la vida de l'Església».

**JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

L'Evangeli a Teòfil

Ja fa un parell de setmanes que en la celebració de l'Eucaristia dominical hem començat a llegir l'Evangeli de Lluc. Durant aquest any litúrgic ens acompanyarà aquest escrit, un dels més bonics i atractius del Nou Testament.

Diu la tradició que Lluc era metge de professió i col·laborador de sant Pau en els seus viatges. Va escriure la seva obra en dos volums. El primer volum és l'Evangeli, que recull la vida, les paraules i els gestos de Jesús. El segon és el llibre dels Fets dels Apòstols, que explica la vida de les primeres comunitats cristianes.

A les primeres línies de l'Evangeli, Lluc s'adreça a Teòfil, potser es tracta d'un nom simbòlic per adreçar-se a tots els cristians, ja que aquest nom grec significa «amic o estimat de Déu». En aquest Evangeli precisament es posa en relleu l'amor de Déu cap a tots els homes i dones del nostre món.

La tendresa de Déu s'expressa profundament a l'Evangeli de Lluc. Així, per exemple, a la paràbola del fill pròdig, Déu és un pare bo que respecta la nostra llibertat i que sempre ens espera (v. Lc 15,11-32). Déu és un pastor que cerca les ovelles perdudes i, quan les troba, celebra una festa amb els seus amics (cf. Lc 15,3-7). Animo tothom a llegir amb fe aquests textos i a acollir el perdó i la bondat del Pare.

Lluc també és l'evangelista dels pobres. Descriu Jesús com un pobre que no té on reposar el cap. A l'inici de la se-

va missió, Jesús anuncia que ha vingut a dur la Bona Nova als pobres i a alliberar els oprimits (cf. Lc 4,18). A la paràbola del bon samarità (v. Lc 10,30-37), Jesús ens convida a acollir els més vulnerables. Els Pares de l'Església diuen que, en aquesta bonica paràbola, Jesús és el bon samarità, el ferit és la humanitat i l'hostal, l'Església.

Aquest Evangeli dona una importància especial a la pregària. Jesús prega en els moments més importants de la seva vida, i també ens convida a «pregar sempre sense defallir» (Lc 18,1). L'Evangeli de Lluc ens ajudarà a cuidar la pregària i a pregar amb textos tan impressionants com el *Magnificat*, el càntic de Zacaries o el càntic de Simeó.

M'agradaria convidar-vos a llegir un text molt especial. És el dels deixebles d'Emmaús (v. Lc 24,13-35). Aquest text, tal com diu el papa Francesc, és una autèntica teràpia per a l'esperança. Ens explica que, en els moments més durs i difícils de la nostra vida, Jesús camina al costat nostre. Ell vol ser un company de camí i ens convida a trobar-lo en la seva Paraula, en l'Eucaristia i en el germà que pateix.

Benvolguts germans i germanes, us animo a llegir i a meditar l'Evangeli segons sant Lluc i els Fets dels Apòstols. Que aquesta lectura ens inspiri a ser, amb la nostra vida, Bona Nova per als altres. Atrèvim-nos a ser una carta de Crist, escrita, no amb tinta, sinó amb l'Esperit de Déu viu (cf. 2Co 3,3).

«Les nostres
comunitats
haurien de ser
espais de diàleg
i d'escolta real i
profunda»

Mons. Toni Vadell, bisbe auxiliar de Barcelona

Mons. Vadell,
a l'entrada
de «Catalunya
Cristiana»
i Ràdio Estel.

El divendres 26 de novembre el bisbe auxiliar de Barcelona, Toni Vadell, va visitar els estudis de Ràdio Estel per participar en el programa *Camins*. En una entrevista distesa i propera, els periodistes Rafa Sanahuja i Ignasi Miranda van conversar amb el bisbe Vadell sobre catequesi i sinodalitat, entre altres temes. El també president del Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC) va confessar que vivim en l'Església un moment «apassionant».

El 16 de juliol vostè anunciava en una carta pública que pateix càncer de pàncrees i que s'havia de sotmetre a quimioteràpia. Com es troba ara?

Aquesta és una pregunta molt difícil de respondre perquè la persona humana té moltes dimensions. A nivell físic em trobo bastant bé. Estic fent un procés de quimioteràpia per reduir el tumor i fer, si és possible, una intervenció. Des del punt de vista emocional i espiritual també em trobo molt bé. Per a mi, és una experiència espiritualment molt interessant i molt

profunda. La malaltia forma part de la vida i pens que és d'aquestes coses de les quals podem aprendre tant.

Què podem dir davant del dolor, de la malaltia?

Pens que hem de ser molt humans i hem de ser molt conscients del que ens passa i, per tant, no anestesiarnos. Un no es pot quedar en la ràbia i no es pot quedar sempre en la rebel·lia perquè, al final, un s'adona que el més fonamental de la vida no és a les nostres mans i no ho controlam. Si un viu aquesta realitat des de l'opció creient, des de la fe i des de la confiança, això és impressionant. La gran veritat és que no podem controlar-ho tot... llavors, en mans de qui et poses, en mans de qui te fies? Aquesta és la pregunta clau.

Amb aquesta malaltia se sent partícip de la creu de Jesucrist?

Per a mi, forma part de la missió de la vida i de la vocació de la vida. Jo, en aquests moments, vull viure aquesta experiència molt a prop de la creu del Senyor. Sabem que la creu sempre és una porta cap a la resurrecció, cap a la Vida.

«Vull viure aquesta experiència molt a prop de la creu del Senyor»

«El catequista no és el mestre que ho sap tot, també és aquell que fa un camí de recerca»

«Una comunitat que s'estima és un reclam evangelitzador»

Catequesi

Com definiria el catequista?

El catequista és un ministeri, ara pròpiament dit, perquè així ho ha establert el papa Francesc. És un servei a l'Església que fan alguns membres de la comunitat cristiana. Sobretot la seva missió és educativa, iniciar en la vida cristiana especialment els nous membres, aquelles persones que volen formar part de l'Església ja siguin infants, joves, adults, ancians... el catequista té una missió iniciàtica, d'ajudar a entrar dins la vida cristiana. Aquesta és la missió especialment del catequista; però és veritat que la catequesi abasta tota la vida i, per tant, quan un ja està iniciat parlem també de catequesi permanent, que forma part de tota la vida cristiana. La missió del catequista és sobretot fer camí amb un que vol abraçar la fe i, per tant, va cercant el Senyor. El catequista no és el mestre que ho sap tot i que t'ho ensenya tot, sinó que també és aquell que fa un camí de recerca.

Com deia, el papa Francesc va instituir el ministeri de catequista. Aquesta decisió ha ajudat a valorar aquesta figura?

M'ha semblat que la institució del ministeri de catequista per part del papa Francesc valora molt la figura del catequista i valora molt el laic. Ara ens trobem en una fase de concreció: què voldrà dir, què significarà per a una diòcesi, per a una parròquia, el ministeri de catequista? Que tots els catequistes seran instituïts? Possiblement no. És una qüestió molt vocacional, també.

Quina valoració fa del nou directori de catequesi?

Pens que ha estat un esforç que ha fet l'Església d'actualització. A mi m'ha semblat que el més interessant del directori actual és, precisament, tot el valor que dona al catequista. És un directori que està molt centrat en el fet que la clau de l'evangelització, de la catequesi, no són els catecismes, els mètodes, sinó la persona. Aquesta és una característica molt del papa Francesc. També és un directori que dona molta importància al fet que tota la catequesi ha de ser kerigmàtica.

És a dir...

És l'anunci explícit de Jesucrist, l'essencial de la nostra fe. Moltes vegades es diu que el kerigma és dir: «Jesucrist t'estima i ha donat la vida per tu!» És el nucli de la nostra fe. Quan el directori parla d'una catequesi kerigmàtica vol dir que ha d'estar molt centrada en aquest anunci essencial. És allò que diu el Papa a l'*Evangelii gaudium*, que no és el primer anunci en sentit cronològic, sinó que és el primer perquè és principal, perquè sempre és el primer anunci que s'ha de tenir present. Una cosa és el testimoni, però el kerigma és l'«anunci», és a dir, «escolta, el Senyor t'estima». L'anunci és una paraula que esdevé, en el sentit d'«esdeveniment» i, per tant, quan un l'acull i l'escolta aquell anunci es fa present i es fa esdeveniment de la seva vida.

Com es formen els catequistes i quina preparació els ofereix l'arquebisbat de Barcelona?

El catequista es forma cada dia. La formació comença cada dia es-

d'aquesta manera? Aquesta vivència és clau per a l'evangelització; com és clau la comunitat, trobar una comunitat que s'estima és clau.

El catecumenat és el gran repte per a l'Església avui?

És un repte molt important i sorprenent. Cada vegada són més els catecúmens. Descobreixes que el Senyor, a cadascú, ens està cercant d'una manera particular, d'una manera originalíssima. En aquests moments hi ha un fenomen molt interessant i és que els catecúmens ja són fills de pares que van decidir educar els seus fills no en la fe i, per tant, no batejar-los. Ara resulta que el fill, en un moment donat, decideix batejar-se i el més interessant és la reacció d'aquests pares: els cau el món perquè tornen a la fe de l'àvia.

Comunitat

Com veu la vida en comunitat?

Jo pens que en aquesta Església en sortida, en aquesta Església missionera a la qual ens anima el papa Francesc, és clau per a l'evangelització la comunitat. El cristià no és el «llanero solitario» que va sol per la vida. Necessitam la companyia, la fraternitat... és una necessitat bàsica del cristià. Un cristià, per poder anunciar l'Evangeli enmig del món, necessita la protecció de la comunitat. La comunitat esdevé en aquell barri, en aquell poble, en aquell nucli, un signe de llum sobretot quan un hi troba una comunitat que s'estima, que perdona, que no jutja, tot i que és fràgil i que no és perfecta. L'evangelització gairebé comença per aquest aspecte, és a dir, cuidem la nostra comunitat, cuidem les nostres relacions humanes perquè el que estem oferint és una relació amb el Senyor, però que passa per una relació amb nosaltres. Una comunitat que s'estima és un reclam evangelitzador.

Quin valor donen des de l'arquebisbat als moviments, als diferents carismes?

Des de l'Església catòlica tots aquests carismes, tots aquests grups i moviments diferents, són una riquesa de l'Església, són una riquesa de l'Esperit Sant. Forma part d'aquesta bellesa de l'Església: cadascú pot anar trobant el seu camí. Jo tinc una metàfora: l'Església és com una tenda de sabates on

Un moment de l'entrevista amb el periodista Rafa Sanahuja.

coltant la Paraula de Déu: deixa que aquesta paraula et vagi tocant el cor. Tant des del Secretariat Interdiocesà de Catequesi com des de l'arquebisbat de Barcelona, s'organitza una formació que s'ofereix a parròquies, als catequistes, que vulguin formar-se d'una manera més específica.

Podem dir que la clau del catequista passa per la seva vivència?

Tots nosaltres recordem aquell mestre a la nostra vida del qual potser no sabem recordar l'ensenyança, però sí que recordam com ens cuidava, com ens tractava, com era el nostre vincle, la nostra relació... això és clau per al catequista. El catequista no només transmet uns continguts que són importants. Sobretot hem de poder descobrir en el catequista aquella vivència que ens porti a preguntar-nos: què és el que el mou?, com és que viu d'aquesta manera?, com és que ens cuida d'aquesta manera?, com és que es relaciona amb nosaltres

tothom hi troba la seva, i el més interessant de tot és que el Senyor ens vol descalços al cel! Tots els carismes són maneres de seguir el Senyor aquí a la terra, però al cel, al paradís, el Senyor ens vol descalços. Per tant, aquests carismes desapareixeran quan estiguem cara a cara amb el Senyor.

Sínodo sobre la sinodalitat

En trobem immersos en la fase diocesana del Sínodo. Com s'està desenvolupant?

És una experiència única en la història, és a dir, és un sínodo que té caràcter universal. Me sembla molt interessant tot el plantejament que hi ha darrere de descobrir que l'ADN de l'Església és la sinodalitat i que és la manera de viure en l'Església, de relacionar-nos i de discernir. Aquest sínodo és sobretot per ajudar-nos a descobrir això. La gran pregunta de quina experiència tenim de sinodalitat ens remet a la pròpia experiència, per descobrir que aquesta sinodalitat en molts aspectes ja la vivim. També ens hem de preguntar què ens falta, què ens manca per créixer i ser sinodals? Aquesta sinodalitat també ens ha d'ajudar a descobrir que les nostres comunitats, els nostres fòrums d'Església, haurien de ser espais de diàleg i d'escolta real i profunda. És la gran aportació que també podem fer al món: una manera d'escoltar-nos i de dialogar que vagi al més profund. Això ens costa a tots perquè en la sinodalitat, en l'escolta i en el diàleg, ens la juguem.

Es tracta de caminar junts amb els obstacles del camí...

El discerniment i l'escolta profunda de l'altre significa dir a aquest altre: «M'interessa el que m'estàs dient, però explica-m'ho, explica'm el perquè.»

El Papa insisteix molt en escoltar els no creients, els allunyats.

Concretar això no és gens fàcil, però de vegades oblidem que l'Església és el poble de Déu que camina pels carrers i que és a tots els carrers. Escoltar el no creient pot ser escoltar el teu net, els teus companys de feina...

Podem dialogar amb els no creients quan moltes vegades dins de l'Església hi ha divisió i manca de comunicació? Amb quina cre-

dibilitat podem afrontar aquest diàleg?

La comunió sempre serà un do de Déu que hem de demanar constantment i sempre serà un gran rept per a l'Església. La comunió és un do de Déu, gràcia, però també suposa una ascètica. De veus discordants, sempre n'hi haurà a l'Església, la discussió forma part del ser Església, però mai faltant a la comunió. Hem de cuidar les dues vessants: la de dins i la de fora.

Secularització

Al nostre món secularitzat ser cristià no està «de moda». Vivim un moment de feblesa de la fe?

Em sembla que és un moment apassionant. Hi ha gent a l'Església que ho viu com si fos el final de l'Església. És veritat que som en un moment d'un nou perfil, d'una nova primavera, d'una Església molt minoritària. Però dins d'aquesta

Babilònia que és la nostra societat descristianitzada, hem de fer tot l'esforç de situar-nos com a Església sense ser proselitistes, sense creure'ns que tenim el monopoli de tot; però sent Església i sent cristians enamorats de Jesucrist em sembla que és apassionant.

L'Església tampoc no té gaire bona premsa entre els joves, podem establir-hi punts de trobada?

A mi em sembla que són la veritat, l'autenticitat i la llibertat. Que trobin en l'Església un espai, una experiència veritable.

Això demana també una presència important al continent digital?

Les xarxes poden ser una experiència d'evangelització molt interessant, però l'evangelització necessita la presencialitat, l'encontre directe, el tu a tu, mirar-nos als ulls...

Quina Església ens ha deixat la pandèmia?

La pandèmia ho ha posat tot

a prova! I també ha posat a prova l'Església. Jo no sé si hi haurà una Església postpandèmia, però sí que crec que algunes coses hauríem d'aprendre d'aquesta pandèmia.

Vivim un moment complicat per a les vocacions, què es pot fer?

Me sembla que la clau és la pastoral vocacional, la clau és que els cristians visquem en profunditat i amb alegria la pròpia vocació. Per tant, que els preveres estiguin enamorats de la seva vocació i que ho contin. De vegades tens la impressió que van per la vida demanant perdó per ser preveres. Per què han de demanar perdó per ser preveres? Fixa-t'hi: el Senyor te crida a ser prevere, el Senyor te crida a ser consagrat, el Senyor te crida a ser monjo o monja, el Senyor te crida a ser laic enmig del món. Això ho has descobert perquè el Senyor t'ha ajudat a descobrir-ho. Si ens enamorem de la pròpia vocació, que ve del Senyor i que no és el teu projecte, això genera un atractiu.

Què li sembla la nova etapa de Ràdio Estel?

A mi em sembla que li esteu donant un aire nou que s'encomana també. És molt interessant i us felicito. Em sembla que aquesta opció més generalista per arribar a més gent és una opció interessant.

El bisbe auxiliar de Barcelona va participar en la Jornada Mundial dels Pobres, el 14 de novembre passat.

«En la sinodalitat, en l'escolta i en el diàleg ens la juguem»

«Si ens enamorem de la pròpia vocació, això genera un atractiu»

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte

de 20 euros

www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

SABER ESCOLTAR

La dignitat humana

JOAN GUITERAS I VILANOVA

Canonge emèrit del Capítol Catedral de Barcelona / secretaria@catedralbcn.org

L'any 1992 fou editat el Catecisme de l'Església catòlica. Va ser acollit i, suposem, llegit, com el que s'anomena un best-seller. El 2005 va aparèixer el Compendi de la Doctrina social de l'Església. Ignoro quina ha estat la sort d'aquest manual.

El Compendi té un eix vertebrador: Déu i l'home. Per aquesta raó, em vull referir a la dignitat humana. Segons el diccionari, *dignitat* vol dir: «Qualitat de digne, respectabilitat, correcció» i posa aquest exemple: «La dignitat de la seva conducta és inqüestionable.»

Volem referir-nos a la dignitat sobre un mateix en el vessant de la responsabilitat que tenim les persones sobre nosaltres mateixes i en la diversitat social. És clar que les

persones ens podem degradar fins al punt d'emascarar la pròpia dignitat. Fonamentalment, no actuem bé quan cometem pensaments, paraules, obres i omissions contra els altres o contra nosaltres mateixos. Al cap i a la fi, ningú no pot oblidar que la indignitat, per amagada que sigui, fa mal als altres. Tota acció humana repercuteix socialment. La referència la trobem en els deu manaments, els pecats capitals i els drets humans. Jesús va dir: «Allò que feu als altres m'ho feu a mi.»

Tot això implica que només l'honestat ens pot fer bons cristians i bons ciutadans. Tothom té una tasca a fer: cultivar la seva dignitat. Algunes vegades, a algú que m'ha demanat consell li he dit: «Respecta la teva dignitat.» I aquesta

és la gran tasca de l'Església. Recordar-nos que som fills de Déu i que Jesucrist ens ha salvat. El papa sant Lleó el Gran va dir: «Adona't, oh cristià, de la teva dignitat; fet ja partícip de la naturalesa divina, no vulguis retornar, per una vida degenerada, a la vilesa d'abans. No oblidis ni el cap ni el cos dels quals ets membre. Recordat que t'han tret de la potestat de les tenebres i que has estat traslladat al Regne i a la llum de Déu» (Sermó 1 de la Nativitat del Senyor, 1-3).

Només l'honestat ens pot fer bons cristians i bons ciutadans

P-J YNARAJA

Sacerdot del Montanyà
ynaraja@gmail.com

El Concili Vaticà, un esdeveniment d'Església però amb repercussions en molts ordres, va suscitar moltes inquietuds, entre elles l'aparició de comunitats que s'anomenaven cristianes. Grups que, en molts aspectes, utilitzaven dinàmiques sectàries i que de seguida donen resultats.

Van acabar aviat.

Per terres franceses, el superior d'una abadia benedictina va iniciar un canvi que va voler ser radical. Va néixer, va revolucionar, es va extralimitar i va desaparèixer. En to menor, per aquí va passar el mateix. Van aparèixer grups que es van autodenominar *comunitats* i que van aconseguir un èxit inicial, després es van estancar i aviat van desaparèixer.

Coneixia l'existència de la comunitat de Bose i m'interessava visitar-la i conèixer-la. Aprofitant el meu interès

A PROPÒSIT DE...

Acollida

per la Via Francígena i el Gran Sant Bernat, que volia conèixer abans de morir, vaig projectar un itinerari que passés per Bose. Ens va costar trobar-lo, però hi vam arribar.

Vam trucar el timbre i, a través de l'interfon, ens van preguntar si havíem anunciat la nostra visita. Lògicament, vaig contestar que no. «Doncs, un moment», vaig sentir.

Una jove que ens va obrir la porta, ens va saludar amablement i, de seguida, ens va comunicar que aquella setmana, l'única de l'any, la vivien en soledat i silenci. Em vaig disculpar i vaig pensar que havíem de marxar, però ens va dir que no, que si havíem arribat fins allà, no podíem marxar

La comunitat de Bose es distingeix pel seu ecumenisme

sense conèixer una mica què eren. I, com que havíem esmentat el nom d'una germana, la cridaria i que fos ella la que ens acompanyés. Va arribar, ens vam saludar i vam precisar que alguna vegada havíem compartit l'Eucaristia. Ella ens va tornar a dir que, aquella setmana, no es reunien ni per a la pregària litúrgica, però que no podíem marxar sense conèixer Bose, els llocs de convivència i de pregària.

Quan marxàvem, vam comprovar que ens havia dedicat una hora i mitja.

Bose es distingeix pel seu ecumenisme i dedicació a la Sagrada Escriptura.

Darrerament, ha passat una situació enutjosa i la solució ha estat incòmoda. Malgrat tot, la van acceptar amb lleialtat. Bose és acollidora i obedient. Ho sé per altres mitjans. Tant de bo que tots els llocs poguessin dir el mateix!

Vida eclesial

Aquesta setmana presentem una campanya vaticana a l'entorn de la discapacitat, Tarragona estrena un espai museístic sobre la Setmana Santa, recordem Casimir Martí, recollim la seqüència de la col·locació de l'estel de Maria a la Sagrada Família i parlem de Carles de Foucauld

Campanya vaticana dedicada a la discapacitat

Sense exclusió ni discriminació

El Dicasteri de la Santa Seu per als Laics, la Família i la Vida ha posat en marxa la campanya #IamChurch amb motiu de la jornada dedicada al tema de la discapacitat. Des del 6 de desembre, i durant cinc setmanes, un vídeo amb testimonis de diferents indrets del món mostrarà el que significa ser discapacitat i servir l'Església.

Tenir una discapacitat no significa no formar part de la comunitat eclesial a tots els efectes. El papa Francesc ho va recordar quan va dir que el baptisme dona a tothom, «sense exclusió ni discriminació», la possibilitat d'exclamar: «Jo soc Església!»

Els vídeos estaran disponibles als canals de Youtube de Vatican News i del Dicasteri.

Cada vídeo té l'objectiu de posar en relleu la contribució que les persones amb discapacitat fan a la comunitat eclesial en el seu dia a dia. La tasca d'evangelització que fan alguns joves sords a Mèxic, el monestir on a França viuen la vocació algunes monges amb síndrome de Down, el grup de joves italians amb discapacitat intel·lectual que participen en les Jornades Mundials de la Joventut, són només alguns exemples d'una realitat més àmplia que la campanya pretén començar a mostrar.

«Estem convençuts que, si som capaços d'escoltar amb atenció la veu dels nostres germans i germanes amb discapacitat, la comunitat eclesial realment en sortirà enriquida», comenta Gabriella Gambino, sotssecretària del Dicasteri.

Els vídeos han estat fets per Poti Pictures, la divisió cinematogràfica «CoopSocIlCenacolo» i la primera productora de cinema social del món, que fa anuncis, curts i llargmetratges amb actors amb discapacitat intel·lectual.

Migracions

El Papa ha enviat un missatge a l'Organització Internacional per a les Migracions, que fa 70 anys, en el qual

assenyala que «com més vies legals hi hagi, menys probable serà que els migrants es vegin arrossegats per les xarxes criminals dels traficants de persones o per l'explotació i els abusos durant el contraban».

Francesc es pregunta: «Com es pot explotar el patiment i la desesperació per avançar o defensar agendes polítiques? Com poden prevaldre les consideracions polítiques quan està en joc la dignitat de la persona humana? La manca bàsica de respecte humà en les fronteres nacionals ens minimitza a tots en la nostra "humanitat", i destaca que «més enllà dels aspectes polítics i jurídics de les situacions irregulars, mai no hem de perdre de vista el rostre humà de la migració i el fet que, per sobre de les divisions geogràfiques de les fronteres, formen part d'una única família humana».

A més, exhorta a dur a terme un canvi de punt de vista sobre el fenomen migratori: «No ens hem de deixar sorprendre pel nombre de migrants, sinó trobar-nos amb tots ells com a persones, veient-lo el rostre i escoltant les seves històries, mirant de respondre de la millor manera possible a les seves

Els vídeos mostren la contribució de les persones amb discapacitat.

Tenir una discapacitat no significa no formar part de la comunitat eclesial a tots els efectes

situacions personals i familiars singulars. Aquesta resposta requereix molta sensibilitat humana, justícia i fraternitat.»

Un altre interrogant que afronta el Papa és «quins beneficis aporten els migrants a les comunitats que els acullen i com les enriqueixen?», i denuncia que amb el Covid s'han vulnerat molts drets de treballadors «essencials» que són migrants.

Francesc manifesta que «la desesperació i l'esperança sempre prevalen sobre les polítiques restrictives». I agrega: «Els migrants fan visible el vincle que uneix tota la família humana, la riquesa de les cultures i el recurs per als intercanvis de desenvolupament i les xarxes comercials que constitueixen les comunitats de la diàspora.»

Per al Pontífex, la integració és fonamental i insisteix que la comunitat internacional «ha d'abordar amb urgència les condicions que donen lloc a la migració irregular, fent així de la migració una elecció ben informada i no una necessitat desesperada».

Finalment, recorda que l'Església i les seves institucions «continuaran amb la missió d'acollir, protegir, promoure i integrar les persones que es desplacen».

ESGLÉSIA EN SORTIDA

L'Església que somia el Papa

El papa Francesc diu que cal que l'Església tingui dues qualitats: la primera, que sorprengui; la segona, que ens deixi intranquils. Si no té aquestes qualitats vol dir que l'hem anat adaptant a la nostra mida, que l'hem «domesticada».

En primer lloc, el Papa somia una Església que sorpreni: que surti de la rutina del «sempre s'ha fet així»; que no tingui por dels canvis, que, en veure-la, no tinguem la sensació que ja sabem el que passa i el que passarà. Que no sigui una Església avorrida. Una Església que no sorprèn és feble, malaltissa, vella, agonitzant, que necessita anar a l'UCI per ser reanimada. Déu sempre és sorprenent, com ho va ser la irrupció de l'Esperit Sant el matí de Pentecosta. És possible que la «sorpresa» ens agafi desprevinguts i pugui comportar el perill de fer-nos mal. El papa Francesc diu que prefereix una Església ferida, que no pas una Església avorrida. L'Església que el Papa desitja ens ha de deixar intranquils. No ens ha de fer adormir, sinó que ens ha de despertar, ha de ser exigent, ens ha de demanar un compromís. L'Església no és un mitjà per complir una sèrie de coses a fi de quedar tranquils d'una vegada i que no ens vingui a complicar més la vida. Una Església que fos tranquil·litant seria purament decorativa.

JOSEP M. MASSANA

Tarragona

El centre connecta amb les esglésies que custodien els misteris processionals

Nou Espai Museístic Setmana Santa al Museu Bíblic Tarraconense

JOAN BORONAT
Tarragona

JOAN PLANELLAS
«El centre d'interpretació vincula la fe i la cultura popular»

«Les processons són hereves de la litúrgia dels temps paleocristians»

La Setmana Santa de Tarragona ja té el seu centre d'interpretació, amb vocació museística, inaugurat el dijous 8 de novembre, dins del Museu Bíblic Tarraconense. Un museu atornitzat de la Setmana Santa que vol connectar amb les diferents esglésies que custodien els misteris processionals de les associacions i confraries de la ciutat, que són les esglésies de Sant Llorenç, Sant Miquel del Pla, Sant Agustí, Natzaret i Sant Nicolau de Bari.

En aquest Espai de Setmana Santa, situat a la sala d'actes del Museu Bíblic, d'entrada el visitant hi pot visionar un muntatge audiovisual que, en deu minuts, recull el sentiment del portar a l'hora de carregar a coll els passos de Setmana Santa, misteris que aixopluguen persones amb diverses sensibilitats, creences i no creences. A l'espai inaugurat hi ha diferents exposicions que recullen i que interpreten el relat bíblic, el sentit cultural i social de la celebració de la Passió del Senyor i la desfilada processional. La mostra recorre els diorames que exposen la reproducció dels diferents misteris en

miniatura, col·leccions de postals i cartelleria.

L'arquebisbe de Tarragona, Mons. Joan Planellas, en el transcurs de l'acte inaugural celebrat en el mateix marc del Museu Bíblic Tarraconense, es va congratular de la iniciativa presa a l'uníson entre la pròpia entitat, dependent de l'arquebisbat, i l'agrupació d'Associacions de la Setmana Santa de Tarragona. Va posar l'èmfasi en la feina que des de les confraries i associacions es porta a terme per mantenir vives les manifestacions populars de la Setmana Santa de Tarragona, i va afegir que «per a la nostra Església, el vostre dinamisme projecta valors evangèlics». Més endavant va assenyalar que la iniciativa d'aquest espai d'interpretació «és un esforç compartit d'evangelització, de transferència de la fe, d'enllaç entre aquesta fe i la cultura popular».

L'arquebisbe Joan Planellas va aprofundir en la importància de les manifestacions de religiositat popular, tan presents a Tarrago-

MCS Arquebisbat de Tarragona

L'espai inclou, entre altres materials, cartells i diorames de la Setmana Santa tarragonina.

na, en afirmar que «les processons de Setmana Santa en certa manera són hereves de la litúrgia dels temps paleocristians; a més de la dimensió espiritual que comporta la litúrgia, les activitats d'aquesta solemnitat són aparador i testimoni dels valors essencialment d'arrel cristiana, com la cohesió social, la solidaritat, el sentit de pertinença o la mateixa dimensió humana».

Inicialment, les visites a l'Espai Setmana Santa es faran el primer dissabte de cada mes, i es podran ampliar després d'un període experimental. Amb tot, l'objectiu és que des d'aquest quilòmetre zero es posi la mirada en les esglésies on es guarden els diferents misteris. És a l'església de Sant Agustí, seu de l'Agrupació d'Associacions de Setmana Santa, on es guarden la majoria dels passos i es poden admirar.

No obstant això, per al proper mes de gener es confia a tenir habilitada la primera planta del temple, que comptarà amb una vitrina per a cada congregació, en la qual es podran exposar les vestes, les

banderes i els timbals, entre altres elements que els són propis, per la qual cosa, aquesta és una de les visites obligades de la ruta museística.

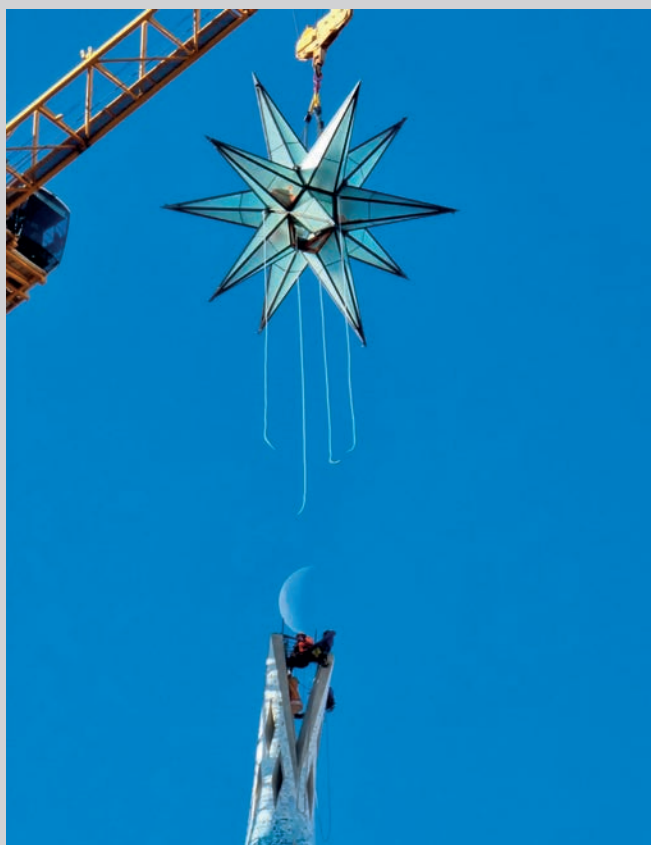
Aquests treballs compten amb un pressupost de 40.000 euros, subvencionats en part per l'Ajuntament de la ciutat. A la vegada, l'itinerari servirà per revitalitzar i completar l'anomenada Ruta dels Primers Cristians, que pretén potenciar el turisme religiós, de tanta implantació en altres ciutats europees.

D'altra banda, el president de l'Autoritat Portuària de Tarragona, Josep Maria Cruset, present a l'acte, va apostar per secundar la iniciativa atenent al fet que «les persones, sumades a les tradicions, són les que marquen el signe identitari de les ciutats». Altrament, el batlle de la ciutat, Pau Ricomà, va elogiar «la sostenibilitat d'aquest impuls museístic, vinculat a les visites turístiques», per a la qual cosa va posar a disposició dels organitzadors l'equip de guies turístics de la ciutat perquè incloguin al seu programa aquest itinerari.

Seqüència fotogràfica de l'estel de Maria

El terminal de la torre de la Mare de Déu de la Sagrada Família es va col·locar el 29 de novembre i des del 8 de desembre il·lumina la ciutat

AGUSTÍ CODINACH

Mn. Casimir Martí i Martí, primer director de l'Arxiu Nacional de Catalunya

JOAN PALLARÈS-PERSONAT

Va estar sempre vinculat a Acció Catòlica i a cercles obrers

Diumenge 21 de novembre moria mossèn Casimir Martí i Martí, tenia 94 anys, havia nascut a Vilanova i la Geltrú el 27 de desembre del 1926, de família pagesa, eren tres germans i ell va ingressar als 14 anys, acabada la guerra, al Seminari. Va ser ordenat sacerdot, amb 820 companys més, en la multitudinària cerimònia del l'Estadi Olímpic de Montjuïc, durant el XXXV Congrés Eucarístic Internacional, el 1952, previ a estudiar Teologia a Salamanca, on va estar des del 1947 fins a punt de ser ordenat.

Vicari a Vilanova com a primera destinació, l'any 1954 el bisbe Modrego, preocupat per la qüestió obrera, el va enviar a Roma, a la Universitat Pontifícia Gregoriana, on es doctorà en Ciències Socials el 1958. La recerca veié la llum editada el 1959 en *Orígenes del anarquismo en Barcelona*, prologada per Jaume Vicens Vives, treball que el 1975/76 va culminar, juntament amb l'historiador Josep Benet, en l'edició en dos volums de *Barcelona a mitjan del segle XIX. El moviment obrer durant el Bienni Progressista*.

Exercí la docència a la Facultat de Teologia i a l'ICESB, des de la dècada dels seixanta la seva signatura va ser freqüent a diaris com *El Correo Ca-*

talán, o revistes com *Serra d'Or*, *El Ciervo* o *Qüestions de Vida Cristiana*. Capellà sempre vinculat a Acció Catòlica i a cercles obrers, entre 1976 i 1991 va ser rector titular de Santa Maria del Gornal, a l'Hospitalet de Llobregat, amb Josep Maria Rovira Belloso, que coneixia de Roma, com a vicari. La seva vinculació a la parròquia de Gornal va durar 32 anys; l'any 2001, amb motiu del 25è aniversari, amb en Joaquim Cervera, en va publicar la història.

El 1980, conjuntament amb Mn. Joan Bonet i Baltà publicava *L'Integrisme a Catalunya. Les grans polèmiques 1881-1888*, any en què un decret de la Generalitat, de 28 de novembre, instituïa l'Arxiu Nacional de Catalunya, del qual va ser nomenat primer director. L'iva donar l'empenta inicial durant una dècada, fins que el 1991, en complir els 65 anys, es jubilà i va ser substituït per Josep Maria Sans i Travé.

L'any 1992 rebia la Creu de Sant Jordi. El 1993 el seu suport en un acte d'aniversari d'Acció Catòlica a 18 docents de la Facultat de Teologia que havien signat un document crític, on entre altres coses defensaven un major paper de la dona a l'Església i que havien estat desautoritzats pel cardenal Carles, el portà a fundar la revista *El Pregó*.

L'Església de Barcelona (1850-1857), publicat el 1984 per l'abadia de Montserrat; els treballs sobre l'urbanista Ildefons Cerdà, el bisbe Torras i Bages, el republicà Pi i Margall, *Del Syllabus al Vaticano II*, *Historia e historiografia del Movimiento Obrero: mi experiencia*, són algunes de les seves principals obres dins d'una extensa bibliografia que no oblidava les arrels vilanovines, en l'estudi de l'expansió industrial a Vilanova i la Geltrú 1850-1975. *Volum I Expansió i Crisi de la Indústria i de la Democràcia (1850-1936)*, aparegut el 1997, just la Vilanova i la Geltrú que l'havia vist néixer. L'any 2019 li fou atorgada la distinció de fill predilecte de la ciutat.

Arxiu Nacional de Catalunya

OPINIÓ

Pensant en la propera canonització del germà Carles de Foucauld

JOSEP CALVET
Comunitat de Jesús

El papa Francesc ha decidit que la canonització del beat Carles de Foucauld tingui lloc a Roma el diumenge 15 de maig del 2022. Era una decisió molt esperada, tant per tota la família espiritual foucauldiana com per molts cristians i cristianes inspirats en l'exemple de l'ermità de Tamanrasset.

Què dir de nou sobre Carles de Foucauld? És tant el que s'ha escrit pel que fa a la vida i espiritualitat del Germà Universal, que no m'és possible escriure res de nou. Tanmateix, i a risc de repetir-me, recordaré tot seguit els trets que em semblen principals de la biografia i espiritualitat del germà Carles (així era com li agradava que l'anomenessin).

El caràcter transversal del seu exemple. L'espiritualitat del germà Carles no és una espiritualitat limitada a la vida religiosa o centrada només en la vida laical. És una espiritualitat universal, oferta a qualsevol home o dona cristians, casats o cèlibes, religiosos o laics, joves o no, que desitgin viure d'acord amb els valors del qui ell va anomenar el «Model únic»: Jesús. És, per tant, una espiritualitat del present, actual, amb una dimensió profundament mística i alhora profundament humana. És una espiritualitat d'Encarnació.

El seu amor per l'Eucaristia, per l'adoració i oració en el silenci de la seva senzilla capella. Aquesta actitud silenciosa o meditativa davant Jesús Eucaristia és la font de la qual brollen l'energia i la ferma voluntat que van regir la seva vida des del moment de la seva conversió.

L'esperit de Natzeret: vida senzilla, sense cercar la notorietat, però fortament encarnada, arrelada, compromesa i compartida amb els seus conveïns fins a les darreres conseqüències.

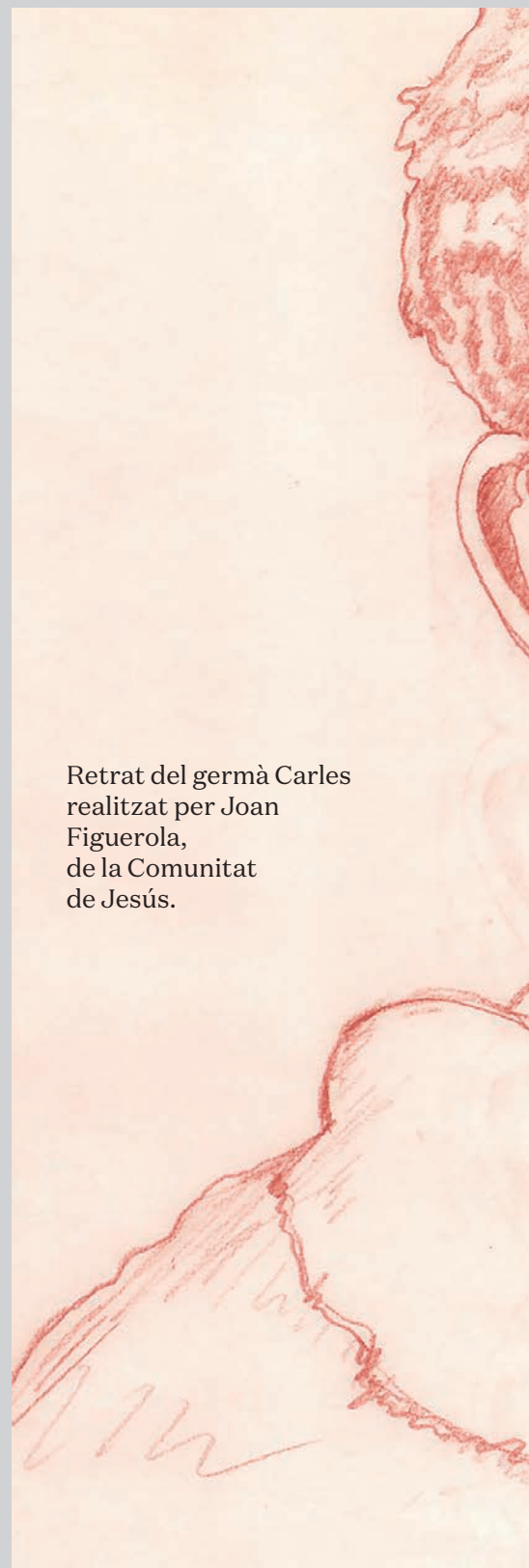
L'estima i el respecte per l'islam. La

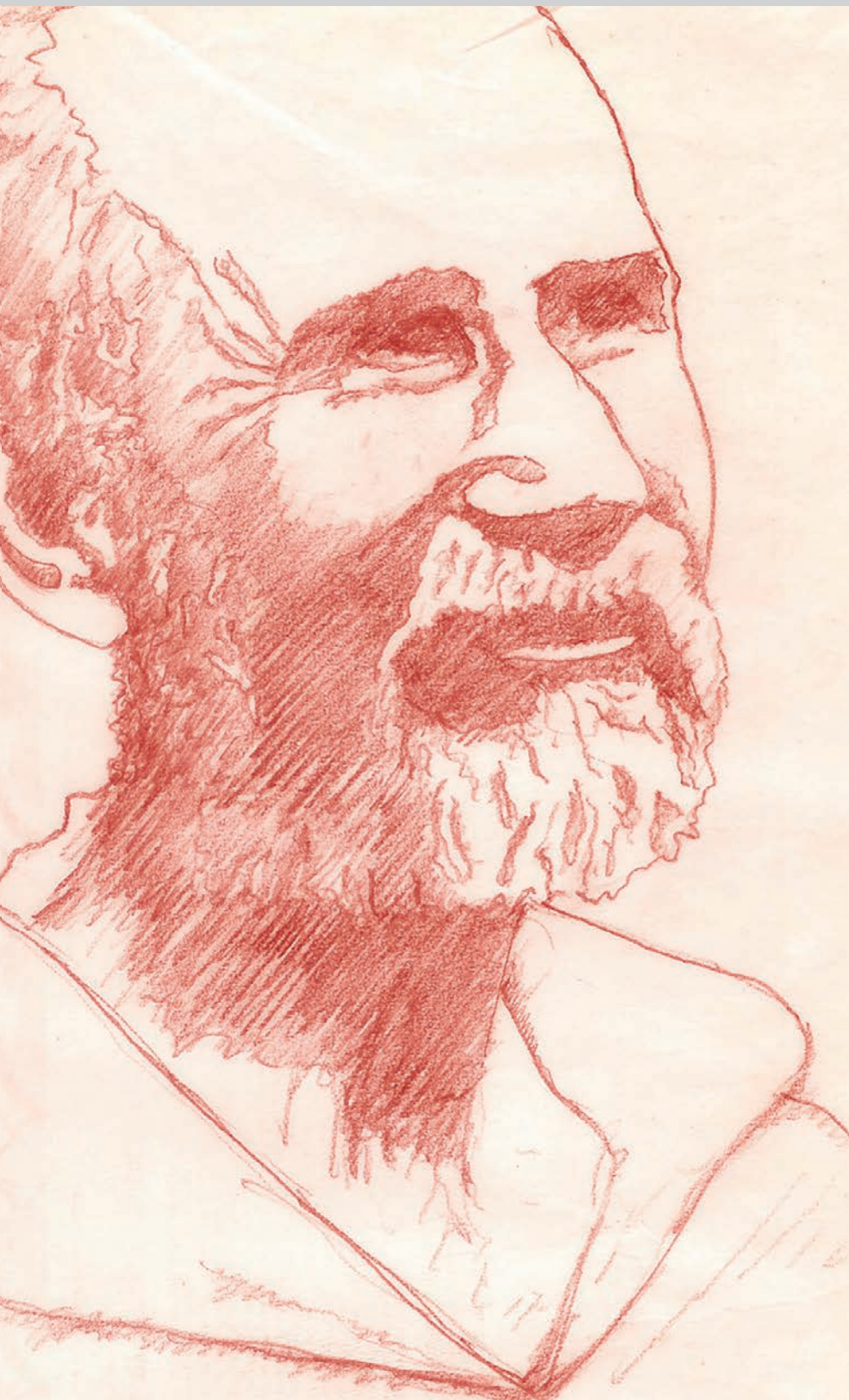
La seva és una espiritualitat universal, oferta a qualsevol home o dona cristians que desitgin viure d'acord amb els valors del qui ell va anomenar el «Model únic»

Retrat del germà Carles realitzat per Joan Figuerola, de la Comunitat de Jesús.

profunda fe que va veure en el seu periple per les terres del Magreb, i en els anys en què va viure al Sàhara algerià, primer a l'oasi de Beni-Abbes i més tard en el més pregon del Sàhara, a Tamanrasset i a l'ermita de l'Assekrem al massís de l'Hoggar, va tenir gran influència en la seva vida i en la seva obra.

La seva presència amistosa, el seu esforç constant per conèixer, més

i millor, l'univers social i cultural de la gent entre la qual viu: els tuàregs, i no per afany d'acumular saviesa i assolir la fama, sinó per poder fer-se més proper i assequible i preservar i divulgar la riquesa cultural d'aquell poble. Estar amb, estar al costat de... Acompanyar i servir. Certament també amb l'esperança d'apropar aquelles persones a la fe cristiana.

La seva gran capacitat de treball, que arriba a l'esgotament. En el terreny espiritual, les meditacions de l'Evangeli, dels misteris del Rosari, els diversos projectes de directoris i regles per a una fundació mai aconseguida. En el camp del coneixement, els seus treballs sobre la llengua i cultura tuàregs amb el diccionari tuàreg-francès i la recopilació i traducció de poemes en targuí i en la seva nombrosíssima correspondència.

El seu «descens». Cercant sempre el darrer lloc a imitació de Jesús. «Descens» que culmina amb la seva mort, l'1 de desembre del 1916, absurda, sense èpica i, sobretot, solitària. Avui en diríem una víctima col·lateral de la guerra.

Tanmateix, aquell home que va morir sol a Tamanrasset, sense ningú que l'hagués seguit, va deixar tal petjada que, a partir dels anys trenta del segle passat i inspirades en la seva biografia i els seus escrits, van sorgir fundacions religioses, masculines, femenines, comunitats i grups de laics compromesos en aquesta espiritualitat de Natzaret que és tan transversal i a la qual tots els cristians estem cridats des de l'exemple de Jesús, «El Model únic».

I la Família Espiritual segueix creixent i avui dia està formada per una vintena de comunitats, fraternitats i grups implantats en països tan diversos com el Canadà i el Vietnam, Itàlia i la República Centreafricana, Espanya i Haití o França i Corea del Sud. Diversos els països, diversos els carismes, un únic objectiu: seguir l'exemple de Jesús especialment en el servei als més humils. Sense oblidar tants homes i dones que no estan adscrits a cap grup de la Família Espiritual i que practiquen amb la seva vida diària els exemples del germà Carles; també ells són Família Espiritual quan comencen o acaben les seves jornades posant a la ment o als llavis la Pregària d'abandó: «Pare, fes de mi el que vulguis...» «... perquè tu ets el meu Pare».

SIGNES D'AVUI

Enemics invisibles

LLUÍS SERRA LLANSANA
lserrall@gmail.com

Vaig llegir amb molt d'interès la novel·la *Els finals no arriben mai de sobte* l'acció de la qual se situa en l'atemptat que van patir les Torres Bessones del World Trade Center de Nova York. El seu autor, Salvador Macip, ha rebut molts premis literaris. Amb tot, en desconeixia la faceta professional. Es tracta d'un metge dedicat a la investigació, que va viure als Estats Units i que actualment treballa a la Universitat de Leicester, a la Gran Bretanya. Amb motiu de la pandèmia, he seguit amb atenció les seves intervencions, clarividents i ben fonamentades. El seu llibre *Les grans epidèmies modernes* m'ha resultat molt il·lustratiu. Però ara vull comentar-ne el subtítol: «La lluita de l'home contra els enemics invisibles.» Parla, concretament,

dels microorganismes, els enemics invisibles, els milions d'éssers microscòpics amb els quals compartim el nostre hàbitat: bacteris, virus i moltes altres formes de vida minúscules. Afirmar: «Gràcies a ells existim. Per culpa seva moren fins a catorze milions de persones cada any.» Subratlla que hi «mantenim una relació d'amor-odi molt especial». D'aquests milions de microorganismes que colonitzen el cos humà, només 1.415 causen malalties infeccioses. Ens hi referim com a microbis patògens.

La pandèmia ha posat en evidència la nostra vulnerabilitat. La

nostra lluita es manté contra uns enemics invisibles, contra els quals ens defensem externament amb una mascareta, amb gel hidroalcohòlic, amb el rentat de mans sovint... Internament, amb les vacunes, sense les quals la catàstrofe seria indescriptible. Aquests virus tenen noves variants, muten amb facilitat i ens mantenen en estat d'alerta continu. El paper de la medicina i de la investigació resulta indispensable. La solidaritat entre tots, també.

La salut espiritual té una relació especial amb la realitat invisible, en part amiga i en part enemiga. Déu, els àngels i els dimonis, són expressions per referir-s'hi. L'èxit dels patògens espirituals consisteix a passar inadvertits. La nostra ingenuïtat davant d'ells és tan perjudicial com immensa.

L'èxit dels patògens espirituals consisteix a passar inadvertits

VICTÒRIA MOLINS, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

FINESTRA A LA VIDA

Com més ens estimem, més patim

A la parròquia del Carme, al bell mig del Raval de Barcelona, la que de fa anys denominem «comunitat de les vuit» hem rebut una notícia que ens ha enterbolit la felicitat de la qual gaudim cada diumenge a l'Eucaristia setmanal. Més que una comunitat feta per a la litúrgia, es tracta d'una litúrgia feta per la comunitat. Una comunitat assegurada als peus de Jesús a la muntanya de les benaurances que escoltem la paraula amb delit, que la comentem juntament amb el prevere que presideix, i que ens agermanem amb el pa partit i compartit com en aquella última cena o aquell sopar d'amics amb els d'Emmaús, quan la tarda declinava.

Una estampa que es repeteix cada diumenge durant molts anys és l'entrada «triomfal» de la nostra estimada M. José saludant tothom. Sense pares coneguts, recollida de petita en un orfenat, viu sola des de fa anys i, com que no té família, «la comunitat de les vuit» ens considerem la seva família i ella ens hi considera. La seva mentalitat infantil no li impedeix d'apanyar-se molt bé ella sola, la fa entranyable i estimada per tota la comunitat. Les seves intervencions innocents, la seva bonhomia i generositat ens tenen encisats.

Des de fa dos diumenges, la seva absència ens fereix íntimament a tots. Ara està ingressada

a l'hospital amb una malaltia greu que encara fa més dolorosa per a ella, i per a nosaltres, la prohibició de veure-la a causa del Covid-19.

Estimar és meravellós, però fa més greu el dolor quan arriba.

La «comunitat de les vuit» som com una família

Obradors monacals

El dolç art de fer sostenible la vida al convent i al monestir

CARME ESCALES

Obrador de xocolata del monestir de l'Adoració Perpètua (Adoratrius) de Berga.

En temps de casoris amb aixovars —roba que els nuvis aporten al matrimoni—, als convents amb monges que cosien, rebien molts encàrrecs. Compaginaven la pregària amb el fil i l'agulla per cosir i brodaven estovalles, towallons, coixineres, llençols... i mantenien l'economia de la comunitat. Així ho feien les Carmelites Descalces d'Igualada. Però a poc a poc, tal com explica la mare Gemma, la gent va deixar de demanar brodats i, fa dos anys, veient com minvava l'activitat de costura, algú els va donar la idea de preparar dolços, que d'això, poc o molt, tothom en consumeix.

I van posar fil a una altra agulla. La idea arribava a la primavera i l'11 de desembre d'aquell mateix any ja rebien la primera comanda de galetes. «El Senyor ens va posar al costat les persones que necessitàvem, que ens van explicar com treure'ns el carnet de manipuladores d'aliments, com preparar l'obrador segons la normativa i ens van donar receptes», explica la religiosa. Van ser mesos de proves fins a agafar-li el punt a unes magnífiques galetes de mantega, mantega i xocolata, fruita o crocant. També fan magdalenes, petxines artesanes amb xocolata i gust de llimona. Són nou monges, dues de molt grans, que la resta cuiden. «La nostra vida és soledat i silenci, i per seguir vivint-ho així, anem de dues en dues a l'obrador», puntualitza. Ara que fan galetes, han tornat a rebre algun encàrrec de brodats i s'ho combinen. «Tot ens ajuda amb les despeses del monestir.» A l'entrada del convent (Pl. del Carme, 7, de Jorba) tenen una vitrina on exposen els dolços —i els brodats—, que venen allà mateix o envien a domicili, i es poden adquirir al supermercat Supermas d'Igualada i en una botiga de recent creació, a Cornellà. És el Xoc Cum Laude, una idea nascuda per endolcir la vida de la gent i, alhora, un dolç cop de mà a petites comunitats religioses, com la de les Carmelites de Jorba.

«Durant la pandèmia, al meu marit, que és comercial en restauració i hostaleria, li van demanar un projecte vinculat a la xocolata i vam aprofitar-ho per obrir una botiga a la ciutat on vivim», explica Pilar Ruiz, la mestressa de Xoc Cum Laude.

«Coneixia les Clarisses de Pedralbes i de Reus i les Carmelites d'Igualada i se'm va ocórrer que al negoci hi havia d'haver una ajuda per a elles, perquè amb la pandèmia havien quedat una mica aïllades. Volia donar a conèixer el producte que fan que és molt bo», diu.

Venen articles de xocolata i «producte de petites comunitats religioses amb modesta producció, com la de les Clarisses de Reus, amb avellana de Reus», detalla la mestressa. La seva botiga és un projecte familiar, engegat en col·laboració amb el seu marit, el Miguel Ángel de la Cruz, i el seu fill Diego. «Compaginem l'ajuda i la xocolata, i aquí la protagonista és l'allegoria de les coses que es poden fer amb el que sabem fer i ajudar a millorar situacions.»

Al convent de les Clarisses de Santa Maria de Jerusalem, a Barcelona, hi viuen dotze monges que fan pastes de te, magdalenes, torrons i panellets. Ens ho explica la Cristina Suñer, filla de Capellades, de 94 anys, que ajuda a preparar els encàrrecs que venen al mateix convent i també envien a domicili. Són dolços que viatgen ben beneïts, com la xocolata que surt del monestir de l'Adoració Perpètua (Adoratrius) de Berga.

Verema al monestir de les Avellanes, de la Noguera, dels Germans Maristes.

Des de l'any 1995, combinen la pregària i l'adoració al Santíssim amb la vida comunitària i activitats que els permeten mantenir l'economia. «La feina a l'obrador de xocolata és dolça i agradable i fem un producte exquisit», explica sor Adelina. Preparen xocolata al brandi i amb taronja, mones i torrons, xocolata sense sucre i pastissos per encàrrec. «Ho fem tot nosaltres perquè som de clausura papal i no podem posar gent a treballar. Com en tants monestirs, ens hem d'espavilar i organitzar-nos els horaris», diu la religiosa.

Al número 8 del carrer de la Palla, al barri Gòtic de Barcelona, hi ha l'establiment Caelum, on es poden comprar i prendre entaulats pastes, xocolates i dolços fets en convents i monestirs, com la xocolata de les Adoratrius de Berga.

Coca i licor de Montserrat

Seguint l'antiga recepta de l'obrador monacal, al monestir de Montserrat es fan coques tal com les feien els monjos quan l'arribada de pelegrins era un motiu més per tenir-ne sempre alguna a punt d'entrar al forn. El camí fins a arribar a la imatge de la Mare de Déu, venerada des del segle XII, bé mereixia un bon tall de coca i un digestiu, el licor d'aromes de Montserrat, destil·lat de 12 plantes de la muntanya i avui produït a Badalona. Eren veritables reconstituents celestials. Carquinyolis, ametllats, magdalenes i pa de pessic se sumen avui a la coca, enriquint la producció

artesanal del monestir.

A part, a la botiga trobareu estampes, gravats i llibres de Publicacions de l'Abadia de Montserrat —el monestir ja tenia impremta l'any 1499— i música amb el segell discogràfic Discos de l'Abadia de Montserrat, amb les veus de l'Escolania, una de les institucions de música més antigues del món. També podreu adquirir la ceràmica feta per les monges de Sant Benet de Montserrat, el convent veí que podreu visitar de camí cap a Montserrat.

I del monestir de Montserrat, al de les Avellanes, a la Noguera, on 10 maristes cuiden la vinya i elaboren els seus propis vins. Cada any organitzen la verema participada per familiars i amics. Els seus vins es poden assaborir al restaurant del monestir obert als hostes i a tothom i es despatxen també a la botiga dels monjos, on venen altres licors curiosos, com l'Alpestre, fet a Itàlia amb herbes medicinals segons el seu origen, en mans dels maristes de França.

A les Avellanes també venen «El sabó del cel, sabó de mel», fet per les Clarisses de Balaguer, conegudes com les Guardianes del Sant Crist, perquè tenen cura del santuari. Aquesta tardor han començat a vendre un sabó fet amb mel d'Alemanya, l'empresa familiar veïna d'Os de Balaguer, un gran col·laborador social i local. «Fem el sabó amb una glicerina especial i mel, que és curativa. Deixa la pell fina, perfumada i també desinfecta», precisa la germana María Victoria Triviño.

María Victoria Triviño mostra el sabó de mel que fan les Clarisses de Balaguer.

JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Tornem a Jesús

Benvolguts i benvolgudes, la persona de Jesús és com la muntanya. Cada vegada que t'hi acostes t'espera una sorpresa; cada vegada que hi puges descobreixes indrets desconeguts, perspectives insospitades, indrets bells que et fan dir: «Val la pena haver-se cansat.»

És urgent que els cristians tornem de nou a la persona de Jesús i que la descobrim amb tota la frescor dels Evangelis. Ho recordàvem a l'exhortació pastoral *L'Esperit fa jove l'Església*, quan dèiem: «És necessari centrar-nos en el cor de "l'anunci", és a dir, en la sempre nova i fascinant bona notícia de Jesús, "que es va fent carn cada vegada més i millor" (EG 165) en la vida de l'Església i de la humanitat.»

Tornar a la persona vivent de Jesús és com tornar a la muntanya que hom ha pujat cent vegades. En quedes pres. La persona de Jesús és inesgotable. Ja se'n poden tenir, d'anys: sempre té un secret nou per confiar al qui el cerca. Per això, sant Pau, ell que estava totalment agafat per Jesús, ens pot dir a la Carta als Efesis: «Sigueu capaços

de comprendre, amb tot el poble sant, l'amplada i la llargada, l'alçada i la profunditat de l'amor de Crist; [...] arribeu a conèixer aquest amor que sobrepassa tot coneixement i, així, entreu del tot a la plenitud de Déu» (3,18-19).

Ara que s'acosta el Nadal se'ns convida especialment a fer aquesta ascensió. Ho torno a dir: és urgent que tornem a Jesús. És urgent perquè ens trobem amb situacions radicalment noves. Ens han anat caient al damunt maneres de pensar i de viure que en generacions passades es creien inviables; els raonaments que ens aguantaven són contestats des de moltes bandes. No podem continuar fent el que sempre s'ha fet i amb maneres de procedir de fa quaranta anys. I davant aquest reajustament, tan sols la persona de Jesús pot donar raons al cap i al cor, que són les raons últimes del nostre ser i del nostre obrar.

Fins fa ben poc, a l'Església hem estat més promptes a parlar de moral que de la persona de Jesús vivent. Potser hem fet com els fariseus de l'època de Jesús, que

exigien merament unes normes però el seu cor era lluny del Senyor. Aparentment, la moral sembla més dura, però si no s'interioritza, pot quedar merament externa a la persona i té sempre uns mínims que ens estalvien la generositat si quedem dintre l'estricta observança de la llei. La moral no provoca generositat. En canvi, la persona vivent de Jesús sí que empeny a anar més enllà. I a una societat com la nostra, plegada sobre si mateixa, li calen persones que donin el cor, que siguin capaces de fer serveis sense interessos. La persona de Jesús sotragueja tots els fonaments. Per això, la persona que pensa, s'hi pensa dues vegades, a acostar-s'hi. Però ell saneja, salva i consolida la persona humana. A Jesús, hom s'hi ha d'aproximar en silenci, amb respecte, en actitud de pregària; i amb els Evangelis a la mà per no fer-li dir el que jo voldria, sinó el que ell diu realment. Les generacions joves, que cerquen sentit a la seva vida, necessiten veure trets de la persona de Jesús en els qui afirmem que el Nadal és una festa cristiana.

Ben vostre.

SEBASTIÀ
TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

L'alegria de l'Evangelí

Tenim necessitat que algú ens recordi que no té cap sentit viure en l'angoixa, el desànim o la tristesa, sinó que el més essencial que pot sostenir la nostra vida és l'alegria i la bondat del cor. Tot canvia quan apareix una alegria que brolla de l'Evangelí. Com unir l'alegria amb la vivència d'un poble que *espera ple de fe* el naixement de Jesús? Poder celebrar amb alegria el Nadal ens condueix a introduir-nos en el misteri de la presència de Déu, del Déu que «per tu s'ha transportat d'alegria, et renova el seu amor, està de festa i crida de goig com en dies d'aplec». Aquesta alegria és fruit de l'amor, una alegria que fa fugir la por i expulsa totes les contrarietats. En conseqüència, podem preguntar-nos si en la nostra vida hi ha alguna cosa o algú que impedeix l'experiència de «viure sempre contents en el Senyor». De fet, siguem sincers, hi ha una gran diferència entre l'autèntica alegria i els seus succedanis.

L'autèntica alegria és molt més que sentiments o emocions, una cosa infinitament més que un bé psicològic. Per això, se'ns ofereix de poder conèixer a fons d'on ve l'alegria que pot omplir completament la nostra vida. L'alegria pel naixement del Senyor que preparem litúrgicament prové de Déu mateix i és un fruit que cal acceptar, treballar i comunicar. La carta als Gàlates ens en dona notícia quan diu

que «els fruits de l'Esperit són l'amor, l'alegria, la pau, la paciència, la bondat, la fidelitat, la mansuetud, la sobrietat» (5,22-23). És bo que situem l'alegria en aquest context tan complet i parlar de l'espiritualitat de l'alegria, fins a veure-la com el resultat d'acollir l'acció de l'Esperit Sant en la pròpia vida, com ho va fer Maria quan l'àngel se li adreça amb aquesta salutació: «Déu te guard, plena de gràcia, el Senyor és amb tu» (Lc 1,28). La raó de l'alegria és aquí: el Senyor és amb tu! I Maria hi respon exultant d'alegria.

La veritable alegria té a veure, per tant, amb una realitat humana en constant transformació segons la voluntat de Déu que no accepta diferències socials, ni orgull, ni abusos de riquesa i poder envers els més febles, sinó que troba el goig en l'esforç per la igualtat, per la humilitat, per la proximitat eficaç cap als més pobres per a treure'ls de la seva situació de precarietat. Davant l'asfíxia que provoquen unes injustes estructures de poder, els cristians tenim el deure d'introduir l'esperit de l'Evangelí que obre perspectives d'esperança i és font inesgotable d'alegria. Amb l'Evangelí a la mà, al cor i als llavis, se'ns demana ser bons comunicadors d'aquella alegria que obre camins d'esperança a tots els qui volen acollir-lo en la seva vida. Aquesta alegria, plena d'esperança, també ha de ser fruit de la conversió a l'Evangelí.

COMENTARI DE LA PARAULA

Multituds, recaptadors de tributs i soldats preguntaven a Joan: «Què hem de fer per salvar-nos?»

GLÓRIA MONÉS

Joan acabava de llançar una invectiva duríssima a les multituds que havien acudit a fer-se batejar: «Cria d'escurçons! Qui us ha ensenyat a escapar-vos de la ira imminent?» i els invità a produir un fruit que s'acordés amb el seu penediment (Lc 3,7-8). A base d'un tríptic, Lluç descriu la reacció de la gent: situa en el centre els personatges més odiats; a l'esquerra, la resposta de «les multituds» i, a la dreta, la d'«alguns soldats» romans. La pregunta que li formulen és sempre la mateixa; el Còdex Beza, però, recolzat per les antigues versions llatines i coptes, hi inclou l'objectiu de la pregunta: «Què hem de fer per salvar-nos?» El text alexandrí es limita, les tres vegades, a la simple pregunta. Els qui ho varen silenciar considerarien que era massa agosarat que els recaptadors tan odiats per tot-hom i els soldats romans pretinguessin «salvar-se». La resposta de Joan s'adiu a les possibilitats de cada estament. En conjunt, no és un reformista. Vol fomentar la pau social tractant d'eliminar les

aspreses i injustícies de la seva societat. L'expectació de l'aparició del Messies era gran en aquell moment. Externament, ningú no gosava dir-ho, però en el seu fur intern es preguntaven si no fora Joan el Messies esperat. «En adonar-se dels seus raonaments», detall conservat per Beza, i havent calat els raonaments que feien tots en el seu interior, reaccionà aclarint quina era la finalitat del seu baptisme i com ell considerava que actuaria el Messies: «Jo us batejo en aigua en senyal de penediment, però el qui ve és més fort que jo, i no soc prou qualificat per deslligar-li la corretja de la sandàlia: ell us batejarà en Esperit Sant i foc.» Confessa que ell no és competent per assumir el paper d'Espòs d'Israel, paper que pertocava al Messies. Parla d'un Judici imminent: «té la forca a la mà» per aplegar el gra en el graner, mentre que deixarà que la palla sigui past del foc.

JOSEP RIUS-CAMPS

Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

CONSULTORI BÍBLIC

PILAR CASALS

Biblista i egiptòloga

Quan van néixer les sinagogues?

La sinagoga, com a lloc de pregària, estudi i interpretació de l'Escriptura, troba el seu origen en el cor de la comunitat d'Israel. És difícil establir un moment de naixement concret, tot i que sembla que es devia produir durant l'època persa (538-332 aC). A nivell arqueològic, els primers edificis documentats ens situen a Egipte a finals del segle III aC. De totes maneres, això no vol dir que el seu origen no sigui anterior, ja que probablement les reunions van començar en cases particulars.

L'existència d'assemblees és habitual des de temps preexílics, on hi havia grups units al voltant dels levites o al voltant dels profetes que creaven escola i deixebles. La destrucció del temple i el posterior exili ho van capgirar tot. La comunitat es va trobar sense lloc de culte i molts d'ells en terra estrangera. La necessitat de reunir-se com a comunitat i compartir el culte segurament es va articular a través d'assemblees, que encara que no sabem si es poden considerar sinagogues van plantant la llavor.

El retorn de l'Exili va suposar col·locar cada cop més al centre de la vida i la comunitat la Torà, que va quedar definitivament fixada. La centralització del culte en el temple de Jerusalem i la impossibilitat d'accedir-hi a causa a la distància física, ja fos a Palestina o a la diàspora, probablement va ser el detonant per a l'articulació d'assemblees locals que permetessin compartir pregària, lectura i interpretació de la Llei. Així, el culte compartit el dissabte va donar origen a les sinagogues, que ja estaven plenament escampades per totes les poblacions al segle II aC. Després de la destrucció del temple, la sinagoga es va convertir en l'únic lloc de culte.

PER A CONSULTES:

REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

Diumenge III d'Advent

Lectura primera

So 3,14-18a

Per tu el Senyor s'ha transportat d'alegria

Lectura de la profecia de Sofonies:

Crida de goig, ciutat de Sió. Aclama, Israel. Alegra't i celebra-ho de tot cor, ciutat de Jerusalem. El Senyor ha tret fora els qui et condemnaven, ha fet fugir els teus enemics. Tens dintre teu el Senyor, rei d'Israel, no veuràs mai més cap desastre. Aquell dia diran a Jerusalem: «No tinguis por, Sió, no deixis caure les mans; el Senyor, el teu Déu, el tens a dintre, com a Salvador poderós; per tu s'ha transportat d'alegria, et renova el seu amor, està de festa i crida de goig com en dies d'aplec.»

Al·leluia

Is 61,1

L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, m'ha enviat a portar la Bona Nova als desvalguts.

Evangelí

Lc 3,10-18

Què hem de fer també nosaltres?

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc:

En aquell temps, la gent preguntava a Joan: «Així, doncs, què hem de fer?» Ell els responia: «Qui tingui dos vestits, que en doni al qui no en té, i qui tingui menjar, que el comparteixi també amb els altres.»

Salm responsorial

Is 12,2-6

El Senyor és el Déu que em salva, confio, no m'espanto. d'ell em ve la força i el triomf, és ell qui m'ha salvat.

R. *Aclama'l ple de goig
Perquè el Sant d'Israel és gran a la teva ciutat.*

Cantant de goig sortirem a buscar l'aigua de les fonts de salvació. «Enaltiu el Senyor, proclameu el seu nom, feu conèixer entre els pobles les seves gestes. Recordeu que el seu nom és excels.» **R.**

Canteu al Senyor, que ha fet coses glorioses. Que ho publiquin per tota la terra. Poble de Sió, aclama'l ple de goig perquè el Sant d'Israel és gran a la teva ciutat. **R.**

Lectura segona

Fl 4,4-7

El Senyor és a prop

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filips:

Germans, viviu sempre contents en el Senyor; ho repeteixo, viviu contents. Que tothom us conegui com a gent de bon tracte. El Senyor és a prop. No us inquieteu per res. A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica, i presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies. Així, la pau de Déu, que sobrepassa el que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist.

fora potser el Messies. Ell respongué dient a tothom «Jo us batejo només amb aigua, però ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no soc digne ni de deslligar-li el calçat. Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc. Ja té la pala a les mans per ventar la seva era; el blat, l'entrarà al seu graner, però la palla, la cremarà en un foc que no s'apaga.» Amb aquestes i moltes altres exhortacions, Joan anunciava al poble la bona nova.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI I)

TEMPS D'ADVENT

(SALTERI: SETMANA 3)

Desembre

12. DIUMENGE

Diumenge III d'Advent, Morat. Lectures: Sofonies 3,14-18a / Isaïes 12,2-6 / Filipencs 4,4-7 / Lluc 3,10-18 SANTORAL: Joana Francesca de Chantal, rel. i fund.; Sinesi, mr.

13. DILLUNS

Santa Llúcia (MO), Vermell. Lectures: Nombres 24,2-7.15-17a / Salm 24 / Mateu 21,23-27 SANTORAL: Aubert, b.; Otília, rel.

14. DIMARTS

Sant Joan de la Creu (MO), Blanc. Lectures: Sofonies 3,1-2.9-13 / Salm 33 / Mateu 21,28-32 SANTORAL: Diòscor, mr.; Just i Abundi, mr.; Nicasi, b. i mr.

15. DIMECRES

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 45,6b-8.18.21b-26 / Salm 84 / Lluc 7,18b-23 SANTORAL: beat Bonaventura de

Pistoia, prev.; Cristiana, mr.; Urber, prev.; Valerià, b.

16. DIJOUS

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 54,1-10 / Salm 29 / Lluc 7,24-30. Barcelona, Tarragona i Urgell: **Sant Josep Manyanet** (MO), Blanc. SANTORAL: Adelaida de Borgonya; Albina, vg. i mr.; Ananies, Azaries i Misael; beata Maria dels Àngels, rel.

17. DIVENDRES

Fèria, Morat. Lectures: Gènesi 49,1-2.8-10 / Salm 71 / Mateu 1,1-17 SANTORAL: Esturmí, ab.; Francesc de Sena; Joan de Mata, prev. i co-fund.; Llätzer, b.

18. DISSABTE

Fèria, Morat. Lectures: Jeremies 23,5-8 / Salm 71 / Mateu 1,18-24 SANTORAL: Mare de Déu de l'Esperança. Adjutori, mr.; Gracià, b.

El Sant 16 DESEMBRE

Sant Josep Manyanet

El segle XIX a Catalunya, com a molts llocs d'Europa, va començar la transformació de la societat agrària tradicional cap a un model capitalista industrial. Les noves congregacions religioses fundades aleshores tenien per objectiu difondre l'Evangeli en aquest context canviant. Un dels primers que s'hi va dedicar amb cos i ànima va ser sant Josep Manyanet (1833 – 1901).

Fill d'una família molt pietosa i pobra de Tremp (Pallars Jussà), va estudiar als seminaris de Lleida i la Seu d'Urgell. Una vegada ordenat sacerdot va treballar al servei del bisbe d'Urgell Josep Caixal, i va destacar per ser un gran devot de la Sagrada Família de Natzaret. Amb el temps sant Josep Manyanet va sentir la necessitat de tenir cura material i espiritual d'infants i joves en una societat que s'industrialitzava per moments. Per això va fundar els Fills i les Filles de la Sagrada Família, dues congregacions que ben aviat van obrir col·legis per tot Catalunya i després arreu del món. Autors de diverses obres d'espiritualitat popular, va ser un dels ideòlegs de la construcció a Barcelona de l'actual basílica de la Sagrada Família. Joan Pau II el va canonitzar l'any 2004.

Temps litúrgic d'Advent

CONSOL MUÑOZ
Franciscana Missionera

Ja som a la tercera setmana del temps litúrgic d'Advent. I amb aquest temps, que comprèn quatre setmanes, vam encetar un nou any litúrgic. Aquest període està marcat per l'espera, vigilant i joiosa, de la vinguda de Jesús.

L'Església celebra dos grans períodes litúrgics al llarg de l'any, que són els fonaments al voltant dels quals gira la successió anual del temps litúrgic: Pasqua i Nadal. Pasqua, que comprèn Quaresma i Pentecosta, i Nadal, que inclou Advent i Epifania.

El temps d'Advent, preparació del cicle de Nadal-Epifania, té com a objectiu preparar-nos per rebre el Senyor que ve i se'ns manifesta. És un temps de conversió i pregària, que ens disposa a acollir, amb alegria, el Senyor. Encara que és un temps curt, l'hem de procurar viure de manera profunda i especial. La vinguda del Senyor s'ho mereix.

Les quatre setmanes d'Advent contenen dues etapes: la primera va des del primer diumenge fins al dia 16 de desembre; la segona va del dia 17 al 24, i està més directament orientada cap a les festes de Nadal. Ara bé, en la manifestació del Senyor hi venerem un doble aspecte: el primer, el de la manifestació en la nostra carn en néixer; és el que anomenem la primera vinguda.

El segon aspecte és el de la manifestació en glòria i majestat al final dels temps, i es refereix a la segona vinguda. Per tant, aquest temps d'Advent posseeix una doble estructura que podríem anomenar així: un advent escatològic i un advent natalici. El primer veiem que va des del primer diumenge fins al dia 16 inclòs; i el segon està format per les fèries del 17 al 24 de desembre, que ja són una preparació immediata de Nadal, com s'ha dit més amunt.

El papa Francesc, en l'al·locució de l'Àngelus del primer diumenge d'Advent, va animar a no deixar-nos absorbir per les dificultats i els patiments de la vida, i a romandre vigilants en la pregària. Ens va exhortar a repetir durant aquest temps d'Advent, juntament amb la Mare de Déu, l'aclamació: «Veni, Senyor Jesús!» també va manifestar: «És la pregària la que manté encesa la llàntia del cor. Especialment quan sentim que l'entusiasme se'ns refreda, la pregària el revifa, perquè ens torna a Déu, al centre de les coses. Desvetlla l'ànima del somni i la centra en el que importa, en el propòsit de l'existència.» I va exhortar a demanar a la Mare de Déu que ens acompanyi en el camí de l'Advent, perquè «ella va esperar el Senyor amb un cor vigilant».

Investidura de l'Orde Eqüestre del Sant Sepulcre de Jerusalem a Barcelona

CARLES CORTINA I RIU

Protocol·lista

El Pontifici Orde Eqüestre del Sant Sepulcre de Jerusalem (OESSJ) es va donar cita els tres primers dies d'octubre a la Ciutat Comtal. Tres actes diferents i complementaris que conformen la litúrgia de la investidura dels nous cavallers, dames i eclesiàstics.

Santa Anna de Barcelona, que és l'església prioral de la Lloctinència de l'Espanya Oriental de l'OESSJ (comprèn els territoris de Catalunya, Aragó, Navarra, Comunitat Valenciana, Illes Balears i el principat d'Andorra), va acollir la cerimònia, anomenada de vetlla d'armes, el capvespre del dia 1.

La litúrgia va ser presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe emèrit de Barcelona i gran prior de la Lloctinència, en què els neòfits presenten l'hàbit que vestiran per ser beneïts. Immaculadament blanc per als cavallers i amb el negre més rigorós, propi de l'etiqueta vaticana, per a les dames; i en comú tots ells, les cinc creus de Jerusalem, vermelles com la sang del Crist que generosament va vessar per tots nosaltres. Cada cavaller i cada dama del Sant Sepulcre tenen dues pàtries, la del bressol de cadascú i la del sepulcre del Redemptor.

Santa Anna és, per als cavallers i dames de l'OESSJ, la seva llar espiritual i el Sant Sepulcre d'Occident!

El dissabte 2 va comptar amb un escenari privilegiat: la santa església catedral basilica metropolitana de la Santa Creu i de santa Eulàlia de Barcelona. Es convertia en una mena de Gòlgota al·legòric per rebre els nous cavallers i la nova dama, en una cerimònia exquisida en contingut i en forma, excelsament conduïda pel mestre de cerimònies laic de l'OESSJ, el cavaller gran oficial Josep Maria Parcerisa i Morta.

La investidura va ser oficiada pel cardenal Lluís Martínez Sistach, amb Mons. Markus Bernt Eidsvig, bisbe d'Oslo, i Mons. Eusebio Hernández Sola, bisbe de Tarassona. Després de la salutació inicial, es va invocar l'Esperit Sant amb el cant del *Veni Creator Spiritus*. Cada candidat a ingressar a l'Orde compareix davant del cardenal i, agenollat als seus peus, és creuat pel bàcul del mitrat, que li diu: «En virtut del manament que m'ha estat conferit, et constitueixo i et proclamo cavaller/dama de l'Orde del Sant Sepulcre de Nostre Senyor Jesucrist. En el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant.» Seguidament li imposa la venera, mentre pronun-

cia les paraules: «Rep la Creu de nostre Senyor Jesucrist, et protegirà i serà per a tu senyal d'honor i penyora de glòria eterna.»

Aquesta ha estat la primera vegada en què s'ha aplicat el nou ritual, promulgat pel cardenal Fernando Filoni, gran mestre de l'Orde, el 19 de març del 2021. Té per objectiu l'equiparació entre els cavallers i les dames i la substitució de l'espasa de la investidura pel bàcul de l'oficiant, quan és mitrat, o de la creu guia, quan no ho és.

Posteriorment, era el lloctinent, Joan Carles Del Balle i Comas, l'encarregat de la imposició de l'hàbit o de la capa als cavallers i a la dama, respectivament. Va concloure la investidura amb una abraçada fraternal que simbolitza i determina l'ingrés definitiu en aquest Orde secular, expressió gestual i eloqüent de com, a partir d'aquell precís instant, tots i totes esdevenen germans i germanes d'hàbit.

El diumenge 3 d'octubre va ser el jorn dedicat a la missa d'acció de gràcies a la basílica de la Sagrada Família, amb la participació en la missa internacional. Llum, goig, alegria, glòria, esperit i infinites gràcies a Déu i a la seva santa Mare per aquesta investidura dels «nous custodis de la Resurrecció» a la Ciutat Comtal.

Postals des d'Andalusia

Les tres «vingudes» de Maria

Andalusia prepara el Nadal, contemplat des de la riba de la fe i experimentat pels costums populars. Es nota, sobretot, en la instal·lació dels «naixements» o «pessebres», que sembren per tot arreu l'esperit nadalenc, des que sant Francesc d'Assís va decidir «representar» el primer Nadal de la història.

La litúrgia de l'Església celebra l'Advent, i recorda les tres «vingudes» de Déu al món: la vinguda històrica, amb el Naixement de Jesús, en una establia de Betlem; la vinguda actual, el Senyor ens visita contínuament, cada dia, camina al nostre costat i la seva presència ens reconforta, a través dels sacraments; i la tercera i última visita, «quan torni amb glòria per jutjar els vius i els morts».

També Maria ens convida a viure aquest temps d'Advent, amb la seva presència, amb les seves «tres vingudes» a les nostres vides. La «vinguda» de la Verge, en el moment de la malaltia, quan arriba el dolor, com a «salut dels malalts», advocació que recitem en la lletania del Rosari; la «vinguda» de Maria, en els nostres fracassos i derrotes, a les nostres caigudes greus amb danys greus, com a «refugi dels pecadors»; i la tercera «vinguda», quan arriba l'afflicció a les nostres passes, com a «consol dels afligits», quan se'ns ennuvola tot, es fa la foscor, quedem paralitzats per la por i sentim un buit terrible al nostre cor.

Són les tres «vingudes» de la Mare de Déu, que ens conviden a viure de la seva mà i a la seva falda maternal, aquest temps d'Advent, en el qual estem cridats a ampliar l'horitzó de les nostres vides, a deixar-nos sorprendre per les novetats i els esdeveniments que se succeeixen vertiginosament. Brilla la il·luminació als rostres infantils. S'apropa el Nadal, la baula d'or entre el cel i la terra.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

Han passat dos mil·lennis

Tots coneixem el dia del nostre naixement. Celebrar l'aniversari comporta fer una petita anàlisi del que ha estat l'any que s'acaba per tal de valorar els fruits assolits.

Fent referència al món que vivim, passats ja dos mil·lennis de l'era cristiana, potser ens caldria fer la següent pregunta: com veu la humanitat d'avui, el Jesús nat a Betlem? Quins avenços ha fet la humanitat seguint el seu l'Evangeli?

En el camp científic, el progrés ha estat colpidor; en la cirurgia i en la medicina hem vençut moltes malalties; en l'enginyeria hem arribat fins al planeta Mart...

Però, i en el camp humà? Com està la societat d'avui? Hem d'acusar que l'avenç és negatiu. Seguim amb guerres, enveges, venjances, vexació de la dona... és una greu crisi de la humanitat i dels valors essencials.

Potser cal que deixem una mica de banda les il·luminàries, les musiquetes engrescadores i les garlandes d'aquests dies i que siguem més responsables amb les necessitats del món que vivim. Per una societat més humana i justa, cal que els valors de l'Evangeli ens facin il·lusionar i practicar la tendresa, la comprensió, l'amabilitat, l'amor, l'ajuda, el sentit de servir i la dedicació i ser molt positius i responsables.

Aquestes són les meves reflexions i els meus desitjos per aconseguir una societat més humana per a tothom.

Amb tota la meua estima i consideració, Bon Nadal i un Any 2022 ple de pau, pa i feina i, també, nostre per a tothom.

JOAN GARRIT I BRUGUERA
Alella

Una societat que exclou Déu

«Una societat que exclou Déu d'una manera conscient i que el relega complement a l'àmbit privat s'autodestruïx. Per això, els cristians només tenen l'obligació davant del món de donar fe de Déu i, així, mantenir presents els valors i les veritats, sense els quals, a la llarga, no pot existir convivència humana suportable», diu el cardenal Joseph Ratzinger.

O sigui, aquesta és la missió de l'Església: recordar a la societat la Veritat de Déu, en Crist Jesús; ajudar els homes a mirar el seu Creador, el seu Redemptor, Crist, Déu i home veritable, que va morir per redimir els nostres pecats: «Ell és la pedra menyspreada per vosaltres, els constructors, i que ara és la pedra principal. La salvació no es troba en ningú més, perquè, sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos» (Fets 4,10-12).

DOMINGO MARTÍNEZ MADRID
Burgos

Un mitjà per a l'adoctrinament

El desenvolupament reglamentari de la nova llei d'Educació, a través de reials decrets, confirma que l'ensenyament continua apareixent com un mitjà que utilitza el Govern per a l'adoctrinament de les generacions més joves. Lluny d'entendre l'educació com una possibilitat de formació integral de la persona, de transmissió de coneixements i de base per a l'adquisició de competències i habilitats que preparin per afrontar la incertesa d'un món canviant, el Govern està entestat a utilitzar els col·legis, l'educació, per imposar teories socials com la ideologia de gènere.

PEDRO GARCÍA
Sant Feliu de Guíxols

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

La teòloga protestant Marion Muller-Colard, guardonada «ex aequo» amb el premi Abat Marcet de llibre religiós en llengua catalana

«Créixer és arribar a creure en Déu per res i per tot alhora»

RAFA SANAHUJA
I CRISTINA MIRANDA

Marion Muller-Colard és la guanyadora *ex aequo* del darrer premi Abat Marcet de llibre religiós en llengua catalana pel seu assaig *L'altre Déu. El plany, l'amenaça i la gràcia*. Traduït al català per Adrià Pujol Cruells, ha estat editat per Fragmenta. El P. Jordi Cervera també ha estat premiat amb l'obra *Els exiliats i empresonats de la Bíblia* (Publicacions de l'Abadia de Montserrat).

Diuen que la vida són dos moments bons i vuit de dolents. Què n'opina?

No, no exactament. No podria quantificar els moments bons i els dolents a la vida; trobo que són uns càlculs estranys. En primer lloc, penso que totes les vides són diferents i que seria força curiós arribar a avaluar de manera precisa quants moments bons i quants moments dolorosos passem. En tot cas, però, si hi ha una regla, espero que sigui més aviat a l'inrevés, vuit moments bons i dos de dolents.

Què ha significat per a vostè rebre el premi Abat Marcet?

Un reconeixement molt important. Em va emocionar que Fragmenta traduís el meu llibre al català i també al castellà. Com diu Rosa Montero, una autora espanyola que m'agrada molt, escriure és anar a l'indret més profund d'un mateix, on tots existim. El fet de ser traduïda i coneguda per un premi en un altre país em fa adonar que el treball d'anar al fons de mi engloba també altres països i altres cultures, i això és commovedor.

Coneixem el Déu misericordiós que mira l'ésser humà amb amor infinit. Al seu assaig parla de l'altre Déu...

Aquest altre Déu és absolutament compatible amb el Déu miseri-

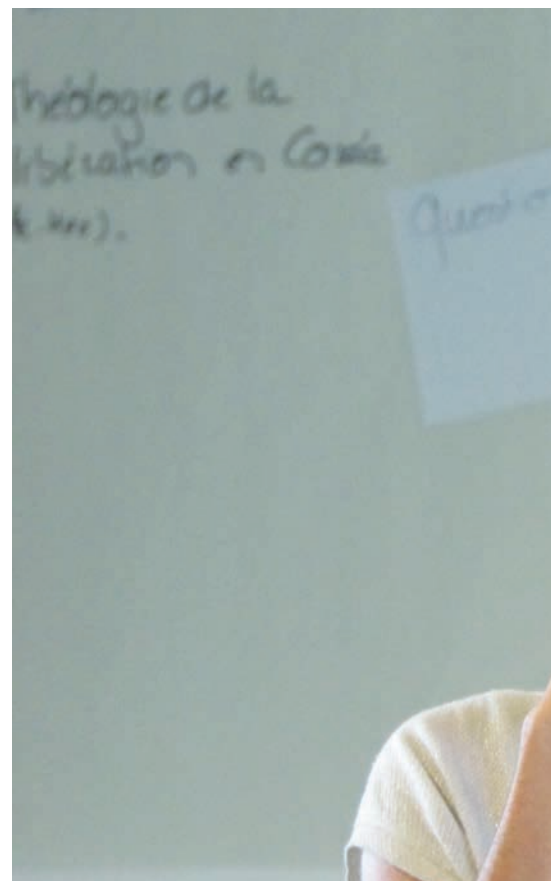
cordiós i d'amor infinit. L'altre Déu és potser aquell que no pot protegir-nos de dos o vuit mals moments que pot haver-hi a la vida, però que, en canvi, ens dona el coratge d'afrontar-los, ens inspira i ens dona força en aquests moments, sense estar necessàriament en mans del curs de la nostra existència.

Descriuen el seu assaig com a trencador, com una mirada diferent des del punt de vista teològic.

No crec que sigui tan trencador. Pensant en el llibre de Job, hi podem trobar una legitimitat a abandonar l'omnipotència de Déu, en el sentit d'un Déu que vindrà a prendre les regnes de les nostres vides. Per això, no és un pensament teològic tan trencador perquè, en realitat, ja ho va fer Paul Tillich o Maurice Zundel. Altres teòlegs han començat des de fa temps amb aquesta idea de renunciar a l'omnipotència divina.

Quines reflexions fa sobre el lament?

Faig referència al llibre de Job, en què un home perd de cop i volta tota la seva família, tots els seus béns, i ho accepta dient la famosa frase que tots coneixem: «El Senyor ho dona, ell mateix ho pren», i cau en la depressió, en el dol, i per això ho he anomenat el plany. I aquest plany, per a mi, és quelcom important, és

Fragmenta Editorial

una etapa important que la religió, de vegades, vol fer passar massa ràpid, com si no estigués bé lamentar-se. Vivim coses tan violentes que crec que cal prendre's temps per al plany, com fa Job. Quan treballava a l'hospital, vaig viure molt aquest temps de plany, que ens fa viure situacions delicades, en què tothom t'observa amb una mirada esperançadora i diu que tot anirà bé, i això em feia enfadar perquè penso que hi ha moments en què cal cridar i plorar.

Un altre concepte és el de l'amenaça.

No parlo de l'amenaça del virus, per exemple, o de l'amenaça de coses concretes, sinó de l'amenaça com un concepte existencial que està correlacionat amb el simple fet d'existir. L'amenaça de la mort ens aguaita tota l'estona. És una cosa que ens costa molt de dominar perquè estem programats per sobreviure. Tenim aquest fort desig de vida i, per tant, aquesta amenaça és difícil d'assumir, potser encara més avui dia. Vivim una mena de ferida narcisista en relació amb el progrés, perquè estem tots de genolls davant d'una cosa microscòpica, i això ens recorda que l'amenaça no és una cosa que haguem d'abolir a la vida.

I pel que fa a la gràcia?

D'aquest tríptic —plany, amena-

ça i gràcia—, és potser la més difícil de parlar-ne, perquè és una cosa que es viu, no és una cosa que s'explica. Ho he pogut viure quan era a l'hospital, per exemple, o en els moments d'angoixa. És aquest sentiment de, malgrat tot, arribar a superar una cosa que pensàvem que ens destruiria i que al final aconseguim destruir-la nosaltres. És, en certa manera, una gràcia sorprenent, que fa que en moments d'horror hi hagi una pau, quelcom que et permeti superar-ho.

Una de les coses que més costa d'entendre al seguidor de Crist és el tema de la creu.

La teologia de la creu és una qüestió molt subversiva. Avui dia tenim ganes de tot menys de ser crucificats, però això també ens ajuda a cercar la nostra capacitat d'acompanyar aquells que ens envolten en el seu sofriment, i d'afrontar també el nostre propi sofriment.

És un fet que els cristians protestants tenen una relació amb la Bíblia més directa que no pas els catòlics. Amb el pas del temps, s'ha anat igualant?

Els protestants tenim la reputació de conèixer molt bé la nostra Bíblia i de treballar justament en aquest text bíblic que ens inspira avui, de manera molt individual, sense intermediaris. Cadascú es pren la llibertat d'obrir la seva Bíblia i de dir què li explica. Avui dia els catòlics estan començant a fer-ho també molt bé.

Hi ha una fe infantil i una fe adulta?

Em fa la impressió que aquesta fe d'infant és una fe una mica supersticiosa; és allà on la fe es confon amb la superstició, és aquesta fe de Job, que al principi creu en Déu per tal que Déu el protegeixi. Potser créixer és arribar a creure en Déu per res i per tot alhora; una fe gratuïta més relacionada amb la vitalitat i que no és només una il·lusió de protecció.

Vivim un període fort de secularització. Com es viu la fe al món?

Actualment hi ha moltes creences, però potser són com la fe d'infant de què he parlat, que intenten fer-se il·lusions per tenir una seguretat. Aquesta fe es manifesta a través de diferents mitjans, que de vegades no tenen res a veure amb la religió. És allò que Paul Tillich anomena l'ésser, que s'oposa al no-ésser i que és una fe sense un contingut real, no dogmàtica. De creences, sí que n'hi ha, moltes, però estan desordenades.

A l'Hospital de Campanya Santa Anna neix l'equip de futbol sala Atlètic Missatgers de la Pau

L'esport, ferment d'integració i socialització

MAC
Barcelona

L'equip de futbol sala Atlètic Missatgers de la Pau, que juga en la categoria primera territorial, entrena tots els divendres, des de fa gairebé tres anys, al poliesportiu municipal Parc de la Maquinista, a Barcelona. Aquest equip, format per joves migrants, té la singularitat que va néixer al si de l'Hospital de Campanya Santa Anna.

«Els seus jugadors tenen en comú trobar-se en una situació irregular, haver dormit o estar dormint al carrer i haver abandonat el seu país i la seva família per poder tenir un futur millor», comenta Montse Pujadas, voluntària i coordinadora de l'àrea social de l'Hospital de Campanya de la parròquia de Santa Anna.

«Quan arriben al nostre país —explica—, s'adonen que no hi ha futur per a ells. Costa molt que la gent els vegi com el que són: joves amb il·lusió de tenir una vida millor per a ells i la seva família. Aquests joves no venen a Espanya per delinquir.» I afegeix: «El més difícil és trobar algú que aposti per ells, reconegui el gran esforç que els ha costat arribar fins aquí i totes les dificultats que han patit en el camí i els proporcioni una oferta de treball.»

La Montse recorda com van ser els inicis de l'equip: «Els joves que venien a l'Hospital de Campanya de

Santa Anna van demanar poder jugar a futbol. Llavors, els vaig prometre que organitzaria alguna iniciativa. Van començar a jugar a la plaça situada a dalt de l'església de Santa Anna. En aquells dies, els metges de l'hospital universitari Sagrat Cor estaven instal·lats al claustre per tal d'atendre els acollits; quan tenien un moment de descans jugaven plegats. Mesos més tard, ens van cedir el poliesportiu on ara entrenen.»

Adquisició de valors

Segons la coordinadora de l'àrea social de l'Hospital de Campanya de la parròquia de Santa Anna, l'oportunitat de fer esport «facilita a aquests joves l'adquisició i l'enfortiment d'uns determinats valors, com ara la responsabilitat, el compromís, la solidaritat o el respecte, alhora que, durant unes hores, poden deixar de banda els seus problemes».

«La pràctica de l'esport —afirma Montse Pujadas— ajuda a fomentar un creixement personal i social que millora l'individu en si mateix i les seves relacions socials. D'aquesta manera, comencen a teixir xarxes que els serveixen de suport en el seu procés d'adaptació i integració.»

Al llarg d'aquests anys, la Montse constata que «el balanç és molt positiu, tant per a ells com per als voluntaris implicats en l'activitat». «Per als joves, els dies d'entrenament i de partit són dies especials, obliden les seves situacions adverses, coneixen persones diferents del seu entorn, aprenen noves habilitats i superen desafiaments. I a nosaltres, el futbol sala ens permet connectar amb ells, crear llaços de confiança i transferir-los hàbits positius i valors socials.»

«Entre els joves es creen lligams en tenir un propòsit en comú. La figura de l'entrenador és molt important per a ells; li tenen un gran respecte i aprenen a obeir en benefici del grup», posa en relleu Montse Pujadas.

40

LA FECUNDITAT DE L'AMOR CONJUGAL s'experimenta de moltes maneres

Després de referir-se a la *procreació* com a expressió primera de la fecunditat de l'amor conjugal, i també a l'*adopció* com una noble i encomiable manifestació de la generositat dels esposos, Francesc fixa l'atenció en altres signes que mostren la riquesa de la fecunditat en el si de la llar familiar.

No és gens habitual plantejar aquesta qüestió com ell ho ha fet. Ell parteix d'un principi que invita a obrir la porta de la pròpia llar per poder sortir-ne i afavorir que, a més dels seus fills, altres persones tinguin l'oportunitat d'experimentar la fecunditat de l'amor conjugal. Vegem-ho.

«També convé recordar que la procreació i l'adopció no són les úniques maneres d'experimentar la fecunditat de l'amor conjugal.

Fins i tot les famílies amb molts fills són cridades a deixar empremta en la societat descobrint altres formes de fecunditat que, d'alguna manera, prolonguen l'amor que les sustenta. Les famílies cristianes no haurien d'oblidar que la fe no ens allunya del món, sinó que ens hi introdueix més profundament. Cadascun de nosaltres té un paper especial a realitzar en la preparació de la vinda del Regne de Déu.

Les famílies no han de considerar la pròpia llar com un refugi que les protegeix de la societat; al contrari, cal que surtin de la pròpia llar amb esperit de solidaritat amb els altres. D'aquesta manera la converteixen en un centre per a la integració de les persones en la societat i en un lloc de trobada entre l'esfera pública i l'esfera privada.

Els matrimonis haurien de ser molt conscients dels seus deures de caràcter social. Quan això succeeix, l'afecte que els uneix no disminueix, sinó que s'omple d'una nova llum.

Així ho ha expressat el poeta Mario Benedetti ('*Te quiero*')

*"Tus manos son mi caricia, mis acordes cotidianos;
te quiero porque tus manos trabajan por la justicia.
Si te quiero es porque eres mi amor, mi cómplice y mi todo,
y en la calle, codo a codo, somos mucho más que dos"» (AL 181).*

Aquesta *obertura* de la llar familiar no pot ser quelcom improvisat, sinó que requereix una convicció: una llar cristiana no pot separar-se i distanciar-se de les altres llars que constitueixen l'entorn social i cultural.

Per tal de mostrar l'especificitat del seu pensament, el papa Francesc recorre a l'exemple de la Sagrada Família de Natzaret. Segons ell, és un exemple molt alligonador.

«Cap família no pot ser fecunda si es considera com una cosa totalment diferent, separada de la resta.

Per tal d'evitar aquest risc, recordem que la família de Jesús, plena de gràcia i de saviesa, no era vista com una llar diferent de les altres. Per això mateix, a la gent li costava de reconèixer la saviesa de Jesús, i deia: "D'on li ve, tot això? No és el fuster, el fill de Maria?" (*Marc 6,2-3*). "No és aquest el fill del fuster?" (*Mateu 13,55*).

Això confirma que la família de Jesús era una família senzilla, propera a tots, integrada amb normalitat en el seu poble. Jesús tampoc no va créixer en una relació tancada i absorbent amb Maria i amb Josep, sinó que es trobava a gust en la família ampliada, que incloïa parents i amics. Això explica que, quan tornaven de Jerusalem, els seus pares acceptessin que l'infant de dotze anys es perdés a la caravana un dia sencer, escoltant les narracions i compartint les preocupacions de tots: "Creient que era a la caravana, van fer el camí d'un dia" (*Lluc 2,44*).

Tanmateix, **de vegades passa que algunes famílies cristianes**, per la manera de dir les coses, per l'estil del seu tracte amb els altres, per la seva obsessió constant per dos o tres assumptes, **són considerades distants, com si no formessin part de la comunitat**. Fins i tot els seus propis parents se senten menyspreats o jutjats per elles» (AL 182).

No estarà fora de lloc que observem un detall que alguns lectors potser no han advertit. La reflexió que el papa Francesc ens ha proposat és prou original per prestar-hi atenció: si una família es tanca en ella mateixa, i no obre la porta de la llar a altres famílies i a les necessitats de l'entorn, perd una gran oportunitat d'enriquiment de tots els seus membres.

- **Havies pensat alguna vegada en aquest tipus de *fecunditat matrimonial* que ens mou a sortir de la nostra pròpia llar per poder compartir l'amor amb els qui més ho necessiten? Què has fet en aquest sentit? Què penses fer en el futur?**
- **La situació actual de moltes poblacions no facilita el tipus de relació entre famílies que Francesc ha descrit inspirant-se en la Sagrada Família de Natzaret. No obstant això, et pots preguntar pel tipus de relació que la teva pròpia família manté amb les *famílies veïnes*. Creus que pot millorar en algun aspecte?**

Aquest fenomen desperta l'interès de la ciència a escala internacional.

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Continuen augmentant les escomeses d'orques a velers

FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Us explicava el 9 de maig passat, en aquesta mateixa pàgina de *Catalunya Cristiana*, que certs vaixells de vela s'havien trobat amb orques que els colpejaven el timó fins a trencar-lo o almenys fins a desviar la nau, i que d'aquest fet no se'n tenia cap explicació satisfactòria. Doncs bé, això no era, dins de la família dels cetacis, una simple anècdota. Avui continuen sortint notícies de repetició del mateix estrany fenomen.

Ja sabeu que les orques són uns mamífers marins del grup dels dofins que tenen un cos que arriba a més de vuit metres de llargada en els mascles i fins a nou tones de pes. No és estrany que tinguin força suficient per danyar el timó d'un veler. Més tenint en compte que van normalment en grup i això els dona més força. S'han produït, des de febrer, més d'una cinquantena d'escomeses al sud de la península, a la costa de Portugal i a Galícia, fins al punt que la Capitania Marítima de Cadis ha restringit la navegació d'embarcacions de vela de menys de quinze metres d'eslora per evitar més danys. I de

Galícia ens arriba la veu d'Alfredo López, president de la Coordinadora para o Estudo dos Mamíferos Mariños, que diu: «El misteri és de proporcions comparables al de l'origen de la pandèmia.»

Aquest fenomen, que fins ara només s'ha registrat a les costes espanyoles i portugueses i continua sense explicació, desperta l'interès de la ciència a escala internacional. Una possible explicació (que no convenç gaire) seria que l'incident del xoc d'un vaixell amb un grup de foques els hagués fet tenir aquest comportament aversiu contra certes embarcacions. S'han ideat altres explicacions. No cal detallar-les, atès que no en tenim cap amb garantia. I afegeix López: «És una sorpresa absoluta i no hi ha una explicació exacta, lògica i precisa.» O sigui, que cal esperar que científics competents ens en treguin l'entrellat. Esperem-ho!

GENT DE CASA

Rafael Masó i Valentí

Nascut a Girona, quan era una petita capital de només 15.000 ànimes, el 16 d'agost del 1880, Rafael Masó i Valentí va ser el segon d'onze germans. Foren fills de Rafael Masó i Pagès, impressor, periodista, pintor i procurador dels tribunals, que fundaria del *Diario de Gerona*, i de Paula Valentí i Fuster.

D'avi patern indià, retornat de Cuba, va néixer a la Casa Masó, un casalici que ell mateix, com a arquitecte, va restaurar. Avui acull la fundació que porta el seu nom i és oberta al públic.

Cursaria el batxillerat als Maristes de Girona i en acabar, el 1995, es va preparar per cursar arquitectura, però ja llavors començava a excel·lir en un camp aparentment ben diferent, el de la poesia. Va formar part, des de la Joventut Catalanista, de les Congregacions Marianes o l'Agrupació Catalanista de l'Esport, d'aquell moviment de finals del segle XIX i inicis del XX. Va fundar diverses revistes i va col·laborar a *La Renaixença* i *La Veu de Catalunya*. Va mantenir amistat amb personatges com Xavier Montsalvatge, Raimon Casellas o Narcís Verdager.

Tota aquesta efervescència social i literària era simultània, entre el 1900 i el 1905, amb els estudis d'arquitectura a la Universitat de Barcelona. Condeixebles com Josep Maria Pericas o Josep Maria Jujol el posaren en contacte amb Antoni Gaudí. Obtingué el títol d'arquitecte el 1905,

amb un treball final polèmic per la seva inspiració gaudiniana, al qual considerava un geni.

Membre de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat, i de la Congregació Mariana, fou catequista al temple de la Sagrada Família en els primers anys. A través de l'Acadèmia Catalana de la Llengua, es va vincular amb el nucli fundacional del noucentisme, i va col·laborar més tard a la revista *Montserrat*.

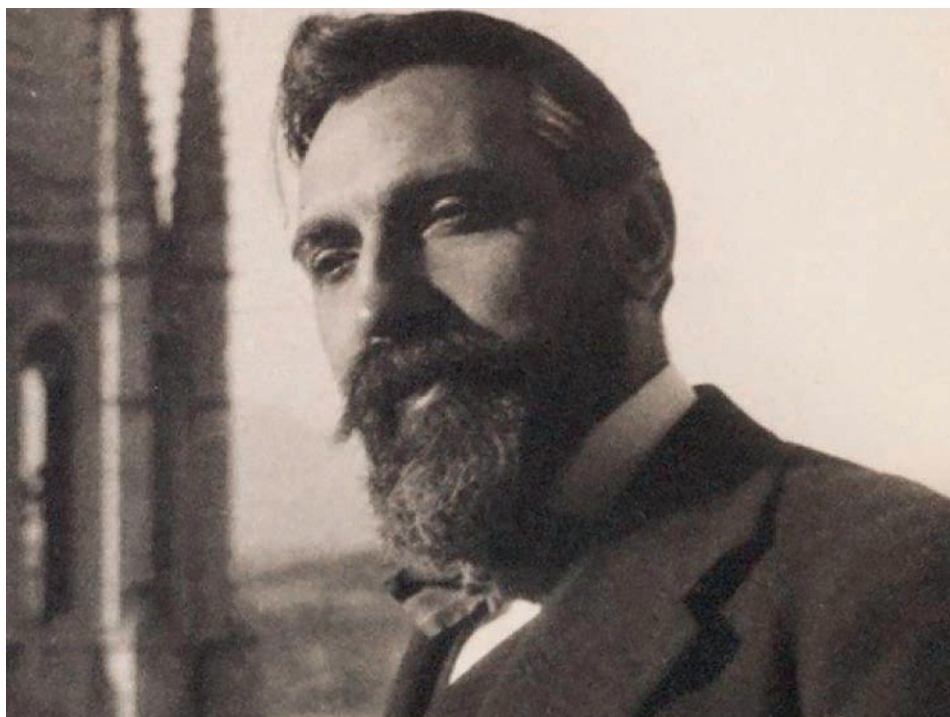
La seva obra arquitectònica està condensada en la ciutat de Girona i en poblacions de la província. Hi inclou un ampli ventall de noves construccions o de reformes, tant de cases urbanes com de masies rurals. A partir del seu matrimoni amb Esperança Bru el 23 de gener del 1912, i el seu llarg viatge de noces per França, Suïssa, Alemanya, Àustria i Itàlia, torna amb una àmplia visió. A més, la seva dona és també una lletraferida i activista cultural, cofundadora de la Biblioteca Popular de la Dona i de dilatada trajectòria.

Fins al 1923 és el seu període més lluït. A partir de la dictadura de Primo de Rivera, encara reforça més els elements arquitectònics com a símbols identitaris, alhora que, com a regidor de foment a Girona, intenta reformar la ciutat. Va protegir el barri vell, tot ordenant la zona del pla arran dels enderrocs de les muralles i baluards. Va morir sobtadament a Girona el 13 de juliol del 1935, als 54 anys.

JOAN PALLARÈS-PERSONAT

Historiador

jpallarespersonat@gmail.com

Rafael Masó va ser un dels arquitectes catalans més destacats de principis del segle XX.

DAVID GINARD I FÉRON

*Josep Massot i Muntaner
El combat per la història*
Leonard Muntaner Editor, 2021,
143 pàg.

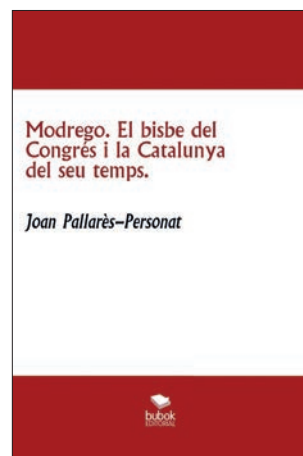
Aquest llibre és un recorregut per la biografia de Josep Massot i Muntaner. A través d'una llarga conversa, s'hi analitzen les grans etapes de la vida i l'obra de l'historiador i editor mallorquí. Encara que en el volum es tracten aspectes molt variats de la seva vasta obra científica, la part central està dedicada a les seves aportacions relatives a la Guerra Civil i el franquisme.

AUTORS DIVERSOS

Calendari de l'ermità 2022
Edicions Morera, 2021, 64 pàg.

Calendari tradicional amb més de 146 anys d'història que presenta informacions pràctiques relatives al món rural, l'astronomia, el santoral actualitzat, les herbes medicinals, recomanacions per al bon conreu de l'hort i del jardí, etc. També compta amb la guia més completa de fires, mercats setmanals i festes majors i el calendari dels nens i les nenes (desplegable).

JOAN PALLARÈS-PERSONAT

Modrego. El bisbe del Congrés i la Catalunya del seu temps
Bubok Editorial, 2021, 288 pàg.

Una biografia de Mons. Gregorio Modrego Casaus, darrer bisbe i primer arquebisbe de la mil·lenària diòcesi barcelonina. Mons. Modrego va regir l'Església a Barcelona entre 1942 i 1967. S'hi detallen cronològicament les seves obres, contextualitzant-les en l'època, perquè la Catalunya d'aquell temps era prou diferent de l'actual.

PACO BOSCH

Crónica del rey olvidado
Onix Editor, 2021, 310 pàg.

L'any 2014, el David, un jove llicenciat en Història, busca respostes a un tràgic succés familiar protagonitzat pel seu besavi Pablo. La mort de Carles II, rei d'Espanya, el dia de Tots Sants del 1700, és l'inici per ocultar el secret més important de la història de la monarquia espanyola. Aquests dos successos estan directament relacionats.

MANEL ALÍAS

Rússia, l'escenari més gran del món
Ara Llibres, 2021, 457 pàg.

El periodista Manel Alías és el primer corresponsal de TV3 i Catalunya Ràdio a Moscou. Durant tots aquests anys de notícies i reportatges, ha rastrejat els grans temes que singularitzen aquest país de guerra i poesia, però també els fets quotidians més pròxims, els que afecten els seus veïns i a ell mateix, i que resulten igualment potents als ulls dels lectors.

MARIA NIKOLAI

La mansión de los chocolates
Los años inciertos
Maeva Ediciones, 2021, 552 pàg.

El juny del 1936, la Viktoria ha d'abandonar la seva formació a França i tornar a Stuttgart per assistir al funeral del seu pare. Els temps són incerts i el règim nazi vol apartar Judith Rothmann, mare de la Viktoria, de la direcció de la fàbrica de xocolata, però ella està decidida a protegir l'empresa. Una època difícil, una herència familiar en perill i un amor infinit.

CRÍTICA DE TEATRE

ANDREU SOTORRA
andreusotorra@gmail.com

La història de *L'oncle Vània* és de les més conegudes del teatre universal. I no decep mai, per moltes versions que se'n facin, perquè el seu rerefons és absolutament intemporal, com ho és també l'exploració de la condició humana. I encara decep menys si la versió que es revisita en respecta sobretot el que Anton Txékhov hi vol expressar, però remodelant les actituds,

© Sílvia Poch

L'actor Julio Manrique (al mig) en el paper protagonista de «L'oncle Vània». Al fons, els intèrprets Anna Güell, Kaspar Bindeman i Carme Sansa. D'esquena, l'actriu Raquel Ferri.

«L'ONCLE VÀNIA»,

d'Anton Txékhov
TRADUCCIÓ: Feliu Formosa amb la col·laboració de Nina Avrova
INTÈRPRETS: Ivan Benet, Kaspar Bindeman, Raquel Ferri, Anna Güell, Julio Manrique, Lluís Marco, Carme Sansa i Júlia Truyol
DIRECCIÓ: Oskaras Koršunovas
Sala Fabià Puigserver, Teatre Lliure Montjuïc, Barcelona.
Fins al 19 de desembre

Tites, tites, tites... «taca-taca» i porró

els sentiments, les reaccions i les singulars maneres d'expressar-se de cadascun dels personatges, que és el que fa, amb mestratge i desinhibit de prejudicis, el director Oskaras Koršunovas (Vilnius, Lituània, 1969) amb aquest estol de set dels intèrprets catalans més emblemàtics, amb l'afegit de l'actor i músic també lituà Kaspar Bindeman, que utilitza un català exòtic que aporta un color lingüístic diferencial a la netedat de la dicció de la companyia.

De cop i volta ens trobem amb una proposta teatral que, en un altre cas, qualificaríem sense complexos d'«internacional», per la procedència del director i part del seu equip tècnic, però que resulta que està cuit a casa i que, tal com ha

sortit, sense fer-hi cap retoc, podria donar la volta al món escènic amb la mateixa etiqueta d'«internacional» penjada.

Oskaras Koršunovas barreja la tragèdia de

la família Vània a la datxa russa —o hauríem de dir del mas i l'hortet catalans?— amb la comèdia a vegades irreverent, amb un pols d'humor que de seguida es transforma en tràgic que va despuntant l'ànima de cadascun dels personatges de *L'oncle Vània*.

Excel·lents interpretacions de conjunt, però cal destacar les escenes més esclatants dels actors Ivan Benet (metge Àstrov), Julio Manrique (oncle Vània), Raquel Ferri (Ielena), Lluís Marco (el professor Aleksandr) o Júlia Truyol (la neboda Sòfia).

I l'humor que hi ha amagat sota el segell del director Oskaras Koršunovas...? Doncs, heus aquí el *taca-taca* ortopèdic del professor Aleksandr que a vegades sembla un artefacte de malabarisme tal com el *venta*; o el porró català que tant serveix per beure pel broc gros (per a qui no en sap) com a galet (per a qui en sap); o el clownesc *tites, tites, tites!*, amb llanterna i mascareta posada i tots vuit personatges buscant la pintada i les gallines per la foscor de la platea; o la persecució del vell professor, també per la platea, escapant-se dels trets del revòlver de l'enfurismat oncle Vània. Tres hores de somriures i llàgrimes del més alt nivell teatral.

AMB BON HUMOR

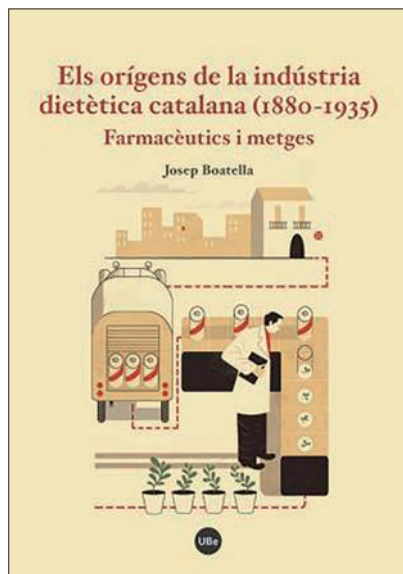

CRÍTICA LITERÀRIA

FRA VALENTÍ SERRA DE MANRESA
Caputxí

Història de l'alimentació

JOSEP BOATELLA

Els orígens de la indústria dietètica catalana (1880-1985). Farmacèutics i metges
Edicions de la Universitat de Barcelona, 2017, 155 pàg.

Valuosa aportació a la història de la farmàcia i, sobretot, de l'alimentació, en aspectes de gran rellevància com ara la dietètica, la nutrició, el coneixement científic dels aliments i la seva incidència en l'organisme. És ben interessant copsar la importància d'allò que posa en relleu l'autor: «Alguns medicaments emprats antigament en patologies menors són avui productes habituals en la nostra alimentació, com ara els productes dietètics o complements alimentosos. També s'ha donat la situació inversa, és a dir, la dels aliments tradicionalment emprats per l'home i als quals avui s'atorguen propietats terapèutiques o efectes preventius de determinades malalties» (p. 16). Així, l'autor ens va presentant una selecció de productes que foren enriquits pels farmacèutics amb determinats ingredients, com ara la producció dels vins medicinals que gaudiren, al seu moment, d'una gran acollida i contribuïren enormement a fer néixer la indústria de productes dietètics —lligada al món de la farmàcia— una indústria de la qual se'ns abasta al llarg del llibre una relació dels principals aliments-medicaments produïts a Catalunya entre 1880 i 1935 com fou el cas del «Vi de Colombo»; el «Vi de Pepton»; l'Almendrina (una crema d'ametlles per a llet vegetal, de la Farmàcia Vallverdú de Reus); el famós «Phoscao» (preparat per J. Garreta i distribuït pels germans Fortuny, al carrer Hospital de Barcelona) o, també el prestigiós «Vi de Vial» de «Vial Frères, de Lyon»; una patent que fou adquirida pels laboratoris reusencs de Serra-Pàmies.

Són interessants i molt expressives les il·lustracions que acompanyen l'obra amb la reproducció d'etiquetes, cartells i notícies de publicitat d'un conjunt de productes que comptaren amb bells i expressius cartells modernistes i noucentistes com ara, a tall d'exemple, les etiquetes i els cartells publicitaris del «Fosfo-glico-kola» (elaborat per Baltasar Domènech) o de l'Emulsió Vergés (un dels millors preparats d'oli de fetge de bacallà, dels Laboratoris Vergés de Torelló), entre d'altres.

RAUXA

La carn

La renúncia a menjar carn ve d'antic i és una pràctica habitual de la majoria de religions. El dejuni per motius morals, espirituals i ascètics té, encara, una base dietètica ben coneguda: de fruita i d'hortalisses és bo menjar-ne cada dia, però de la carn no se'n pot abusar. A més, històricament la carn ha estat cara, un producte del qual només els rics en podien gaudir sovint. I malgrat tot això, tradicionalment l'abstinència de carn tan sols havia estat total i completa entre alguns ascetes.

Ara la carn torna a tenir mala fama. Entre els joves abunden els qui hi han renunciat totalment, i algun restaurant ha començat a no servir-ne. La raó és que produir carn implica una gran despesa d'aigua i energia, cosa certa. Ara bé, aquesta ètica nova cau en el puritanisme quan es mostra partidària d'erradicar el consum de carn perquè el considera moralment reprovable. Pitjor encara, li falta una visió holística —que denota una mentalitat urbanita— en no tenir en compte altres factors: quina alternativa laboral es proposa als pastors i als ramaders, ja prou castigats per les lleis del mercat, l'oblit de les administracions i la indiferència dels consumidors? Ara que es parla tant de territoris buits, ¿algú ha pensat com impedir, en un suposat món sense carn, que les comarques interiors —que són les que es dediquen a la ramaderia— acabin sent un desert demogràfic? Ignorar aquesta realitat humana, a més de mostrar manca d'intel·ligència i de sensibilitat, transforma qualsevol opció ètica, en principi ben intencionada, en una perillosa quimera.

EDUARD BRUFAU

Agenda

Barcelona

PARES TEATINS

El **diumenge 12 de desembre**, a les 17.30, concert de Nadal de l'Orquestra Metropolitana de Barcelona; el **dissabte 18**, a les 19.00, missa de Schubert amb la Capella Francesa de Barcelona i concert solidari de Nadal a l'església de Sant Gaietà de Barcelona (c/ Consell de Cent, 293).

CRISTIANISME I JUSTÍCIA

El **dilluns 13 de desembre**, a les 19.00, els Dilluns dels Drets Humans sobre *Com s'apliquen els drets humans a les polítiques públiques?* (www.cristianismeijusticia.net).

DRETS HUMANS

El **dimarts 14 de desembre**, a les 19.00, pregària per al reconeixement a tot arreu dels drets humans a la parròquia de Santa Maria de Sants de Barcelona. Organitza: ACAT i Comunitat de Sant'Egidio.

CATEDRAL DE BARCELONA

El **dimecres 15 de desembre**, a les 20.00, concert d'orgue amb Jordi Pajares.

SAGRADA FAMÍLIA

El **dijous 16 de desembre**, a les 20.00, conferència *Diàleg entre dues torres: crònica de construccions en paral·lel amb cents anys de diferència* amb Jordi Faulí i Àngel Menargues a la catedral de Barcelona.

INTERIORITAT

El **divendres 17 de desembre**, a les 19.00, recés en línia amb Javier Sancho sobre *Trobada des de la veritat. Teresa de Jesús, Edith Stein*. Inscripcions: www.espainterioritatpalau.com.

HOSPITALITAT DE LOURDES

El **diumenge 19 de desembre**, dinar de Nadal de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, a l'Hotel Barceló Sants. Inscripcions: contactar amb el delegat de territori.

PARRÒQUIA SANTA MARIA DEL REMEI

El **diumenge 19 de desembre**, a les 18.00, concert amb Joan Seguí (orgue) a la parròquia de la plaça de la Concòrdia, 1 – Barcelona.

CONCURS DE PESSEBRES

La parròquia de la Puríssima Concepció organitza un concurs de pessebres obert als nens i a la gent gran, famílies, llars d'infants, col·legis i centres docents, col·legis professionals, cases religioses, comerços, empreses i oficines, residències geriàtriques i hospitals. Més informació: tel. 934 576 552.

Lleida

MUSEU DE LLEIDA

El **dijous 16 de desembre**, a les 19.00, conferència de Joan J. Busqueta sobre *Temps medieval: la Lleida de les tres cultures*.

Solsona

SANTUARI DEL MIRACLE

El **diumenge 19 de desembre**, a les 10.30, espectacle familiar *Mare Terra i poemes de Nadal. Un viatge apassionant a l'origen de la vida* amb la Companyia del Príncep Totilau.

Tarragona

CONCERT

El **dissabte 18 de desembre**, a les 20.00, concert de l'Aula de Música Tradicional i Popular El Tecler a l'església del col·legi Vedruna Sagrat Cor de Tarragona, a benefici de la Llar Natalis.

Vic

COVA DE MANRESA

El **dissabte 18 de desembre**, a les 10.30, pregària contemplativa. Més informació: tel. 938 720 422.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Pels catequistes, cridats a proclamar la Paraula de Déu

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions

Periòdiques en Català

El setmanari rep l'ajut de la Generalitat de Catalunya

www.catalunyacristiana.cat

/catalunyacristiana

@catcrist

catalunya_cristiana

Catalunya Cristiana

Director: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Redactors: *Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire*
Lingüista: *Montserrat Pibernat*

Col·laboradors d'aquesta setmana: *Pilarín Bayés, Joan Boronà, Josep Calvet, Pilar Casals, Agustí Codinach, Oscar Costa, Carme Escalés, Antonio Gil, Joan Guiteras, Josep Maria Massana, Cristina Miranda, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Consol Muñoz, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Quique, Francesc Riu, Josep Rius-Camps, Àngel Rodríguez, Rafa Sanahuja, Lluís Serra, Valenti Serra, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, P-J Ynaraja*

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

director@catalunyacristiana.cat

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat
(Administració i subscripcions)

publicitat@catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: *Isabel Giralte (comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)*

Autoedició i compaginació:
Macià Grau

Impressió: *Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.*
Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272
SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

M. Dolors Sitjes, infermera de professió i amb experiència en tasques de govern en la congregació vedruna, és la nova provincial de les Carmelites de la Caritat Vedruna d'Europa. En els darrers mesos ha estat en primera línia de l'atenció a pacients de Covid com a directora del Servei d'Acompanyament Religios i Espiritual del l'Hospital de Granollers.

Quina és la situació de la congregació al nostre continent?

A Europa som 852 germanes amb una mitjana d'edat de 81 anys; de menys de 75 en som 144. A Catalunya som 239 germanes repartides en 32 comunitats. El nostre carisma es manté fidel a la fundadora, santa Joaquina de Vedruna: educació, cura de malalts i altres necessitats que li fossin encarregades. Això ho conservem, adaptant-nos al temps que vivim al món d'avui. Essencialment ens dediquem molt a l'educació; som presents a la sanitat en centres hospitalaris i en necessitats de marginació com poden ser els nens del carrer o centres d'acollida de nens i joves. També som presents en molts pobles en les estructures socials i acompanyem les persones, no tant per liderar, sinó per despertar consciència social i que les persones s'empoderin i assumeixin les seves responsabilitats. El que hem de fer és donar vida a la vida, en situacions en les quals ens trobem, acompanyar la realitat de les germanes, especialment de les més grans. Hem de continuar aquest seguiment de Jesús, movent-nos per comunicar l'alegria de l'Evangel i la Bona Nova.

Porta més de 40 anys vinculada a l'Hospital de Granollers. Què significa per a vostè?

L'hospital, per a mi, ha estat la meua vida, allà he desenvolupat la meua etapa professional. M'ha posat en contacte amb les situacions de patiment que viu la gent. Ha estat la meua plataforma d'evangelització, he de ser el rostre de Jesús per a les persones amb les quals estic en contacte.

Vostè va organitzar el Servei d'Acompanyament Religios i Espi-

M. Dolors Sitjes, provincial de les Carmelites de la Caritat Vedruna d'Europa

«L'hospital ha estat la meua plataforma d'evangelització»

ritual de l'hospital, com està funcionant?

Ara estem en un moment de canvi perquè als hospitals s'ha introduït molt la figura del psicòleg, que fa la feina d'acompanyar emocionalment i que fem nosaltres quan vam iniciar aquest servei. En aquests moments el nostre servei està més focalitzat en l'atenció religiosa.

El balanç és positiu?

És molt bo i positiu, perquè no només acompanyem malalts i familiars, sinó també molts professionals. La direcció de l'hospital i els professionals s'han sensibilitzat que és un servei que col·labora en la guarició de la persona, però queda molt de camí per recórrer perquè hi ha un gran desconeixement del fet religiós i un cert rebuig del cristianisme.

Com a personal sanitari, quina vivència té del Covid?

Va ser un impacte molt fort per a tots els treballadors de l'hospital. Veies els professionals desbordats, plorant, perquè no tenien eines, no coneixien la malaltia... va ser molt dur, però vaig poder acompanyar les persones, els familiars. Per a ells, era molt important saber que hi havia algú amb el seu ésser estimat que estava ingressat. Realment va ser dolorós, sobretot la primera onada, però va ser gratificant perquè vaig poder desplegar molt aquest acompanyament, més que espiritual, religiós.

Què n'hem après?

L'agent s'ha trobat amb la vulnerabilitat, amb la mort, i s'ha preguntat sobre el sentit de la vida. Això la gent s'ho ha anat plantejant: aprofita el moment i viu amb intensitat.

ràdio estel

El matí a Ràdio Estel
de 8 h a 13.45 h

Tot anirà bé
de 15 h a 18 h

Camins
de 20 h a 21 h

Barcelona 106.6

Tarragona 100.6

Girona 103.4

Lleida 91.5

Catalunya Central 93.7

Vic 98.4

Tortosa 90.1

El Garraf 96.8

La Cerdanya 104.4

La Seu d'Urgell 105.0

Andorra 107.5

Bossòst 106.0

escoltant, sentiràs